

CURIERUL ADVENTIST

CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.

Anul XXVIII. Nr. 1

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Ianuarie 1950

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-șa, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

CUPRINSUL:

1. **Vino la Cruce** L. Diaconescu
2. **Intemeiați pe Cuvântul lui Dumnezeu** [P. P. Paulini
3. **De anul nou** [Gh. Indricău
4. **Legea lui Dumnezeu** Șt. Albulescu
5. **Semănați pe lângă ape** N. Gheorghită
6. **Când au fost instituite sărbătorile în
cinstea M. Domnului** I. Bătăna Voivodeni
7. **Isus cel răstignit** N. Creangă
8. **Predicatorul în viața obișnuită**
9. **Lucrarea personală** N. Gheorghită
10. **Muzica în viața creștină** V. Florescu
11. **Rugăciune** D. Elena
12. **Ce este creștinismul** V. Florescu
13. **Motive pentru sfințirea zilei a șaptea**
14. **Studii biblice**

DIVERSE:

- Să fim sănătoși
- Rugăciunea de dimineață
- Cugelări pentru ziua Domnului
- Și eu știu
- Soșta redacției

VINO LA CRUCE

*Vino la cruce suflet pierdut
Și fără de păstor;
Căci pentru tine crunt L-a durut
Pe Salvator!*

*Vino la cruce, nu e'n zadar
Dacă te pocăești.
Urcând la Sfânt Izvor de har
Te curățești!*

*Vino la cruce împovărat
De-apăsări grele.
Acolo fi-vei tu ușurat
De multe rele!*

*Vino la cruce tu suflet slab
Și șovăelnic.
Forță, tărie găsești în grab'
Și scut puternic!*

*Vino și când ești asaltat
De ispitire;
Căci biruință ai câștigat
Și mântuire!*

*Pierdut, pătat și împovărat
Ori cum ai fi
La cruce tot găsești îndat',
De vei veni!*

Trad. L. V. Diaconescu

Intemeiați pe Cuvântul lui Dumnezeu

Omul vede, aude, vorbește, simte, gândește, iubește, muncește, prevede. El are toate aceste atribute (proprietăți) distincte, pentru că le are și Ființa inteligentă supremă, care l-a creat. Noi oamenii vorbim, adică exprimăm cuvinte, pentru că Dumnezeu însuși vorbește, adică se exprimă prin cuvinte. Sfânta Scriptură spune că „la început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul”. Dumnezeu, ca Ființă supremă atotcreatoare, nu este El însuși mut, nici mărginit la manifestarea și exprimarea Lui. De aceea Cuvântul purcede dela El și nu este numai sunet sau numai cuget, ci este ființă și putere. Evanghelistul Ioan, care a putut pătrunde în taina lui Dumnezeu, ne spune că „Cuvântul” care la început era la Dumnezeu, „S'a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr și că în El era viața și viața era lumina oamenilor”. Ioan 1, 1—3. 14. 5. Acest Cuvânt, viața și lumina, „care S'a făcut trup” este chiar Isus Hristos, prin care Dumnezeu lucrează în Univers și prin care împlinește și mântuirea omului. Prin cuvintele „și Cuvântul S'a făcut trup”, Evanghelistul Ioan vrea să spună că Isus este de o ființă cu Dumnezeu”, și— după cum afirmă apostolul Pavel — „El”, adică Isus Hristos, „este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel dintâi născut din toată zidirea”, că „prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute”, și că „Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui”. Col. 1, 15. 19. 20.

Biblia ne spune lămurit că Dumnezeu — Creatorul atotputernic, „a vorbit oamenilor prin proroci în multe rânduri și în multe chipuri, și la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, prin care a făcut veacurile”. Ebrei 1, 1. 2. Prin faptul că Dumnezeu S'a folosit de gura oamenilor, pe care i-a chemat în serviciul Său și pe care și-a trimis (ca isoși ai Său), apărând cuvântul lui Dumnezeu printre oameni. Privilegiul de a fi

primit cuvintele lui Dumnezeu — spune apostolul Pavel — aparține mai întâi de toate poporului Israel (de altădată, Rom. 3, 1. 2). Dar supremul mandat divin de a semăna sămânța cerească în țarina bună a inimii oamenilor l-a primit în mod special Isus Hristos, dumnezeescul Invățător venit din cer ca Mântuitor al lumii. „Iată Sămănătorul a ieșit să samene”... și mai departe, cum nu se poate mai clar și mai bine, arată în pilda Sa cele patru feluri de terenuri, adică cele patru feluri de oameni, în care a căzut „sămânța”, adică „Cuvântul privitor la Impărăția lui Dumnezeu”. „Sămânța căzută în pământ bun, este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; el aduce roadă: un grăunte dă o sută, altul șazeci, altul treizeci”. Mat. 13, 3—23.

Iată de ce divinul Invățător zicea în predica Sa de pe munte: „De aceea, pe orșicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit și vovăiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s'a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă”. Mat. 7, 24—27. După ce sfârșea Isus cuvântările Sale, noroadele rămăneau uimite de învățătura Lui, „căci El îi învăța ca unul care are putere”. Mat. 7, 29.

Cuvintele pe care le-a vorbit Isus și apoi prin apostolii aleși și chemați de El în slujba Sa, au fost cristalizate în Biblie — Sfânta Scriptură. Planul de mântuire pentru omul păcătos — după cum scrie apostolul Pavel — „a fost descoperit prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea (nemurirea) prin Evanghelie”. 2 Tim. 1, 9. 10. Mii și milioane de oameni, care au primit și crezut Cuvintele lui Isus Hristos, așa cum sunt descoperite în Evanghelie, au găsit în ele mângâiere, îmbărbătare, nădejde și izvor de nesecată iubire. „Toată Scriptura”, scrie apostolul Pavel, „este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pen-

tru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. 2 Tim. 3, 16. 17. Apostolul Pavel, ca unul care a simțit însuși efectul mântuitor și regenerativ al Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum e întrupat în Evanghelia lui Hristos, a putut spune pentru el și în numele tuturor care s'au renăscut prin acest dumnezeesc Cuvânt: „Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede”. Rom. 1, 16. Este vorba aci de Evanghelia lui Hristos, cea curată, neschimbată și fără adausul de superstiții, datine și tradițiile omenesti, introduse cu multe secole mai târziu în creștinism.

Creștinismul din zilele noastre este cu totul altceva decât a fost creștinismul bisericii apostolice dela început. Însăși Teologia dogmatică ortodoxă învață că „Adevăr de credință, prin urmare, numai acela poate fi recunoscut de neîndoios și necontrazis sau ca dogmă, care a fost predat de însuși Isus Hristos și propagat de Apostolii Lui; tot ceea ce după origina sa nu se ridică la Hristos nu este dogmă”. (Teologia dogmatică ortodoxă, de Silvestru, Episcop de Canev. p. 16).

Pe vremea când papistașii erau atotputernici în lume când, încercau să impună ereziile lor formulate în aparența unui dogmatism creștinesc, oameni credincioși Evangheliei integrale a lui Hristos, Reformatorii, au asigurat libertatea cugetării și a conștiinței pentru generațiile viitoare cu curaj, credință și neclintită statornicie. În protestul lor memorabil au declarat neînfricați: „Protestăm înaintea lui Dumnezeu, singurul nostru Creator, Păstrător, Răscumpărător și Mântuitor, Care ne va judeca în viitor și înaintea tuturor oamenilor și a tuturor făpturilor că noi, atât în numele nostru cât și al poporului nostru, nu consimțim, nici nu aderăm în niciun fel la decretul propus, în toate punctele care vin în contradicție cu Dumnezeu, cu Sfântul Cuvântul Său, cu buna noastră conștiință și cu mântuirea sufletelor noastre”... „Numai învățătura care e în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, poate fi sigură și pentru că Domnul interzice de a învăța alta... căci orice text al Sfintei Scripturi trebuie să fie

explicat prin alte texte mai clare dintr'însa și întrucât această Sfântă Carte este, în toate cele necesare creștinismului, ușor de înțeles și alcătuită să împrăștie întunerecul, suntem hotărâți prin îndrumarea lui Dumnezeu, să menținem predicarea curată și exclusivă a Cuvântului Său, așa cum e cuprins în Vechiul și Noul Testament, fără a adăuga ceva care ar fi contrar lui... Cel ce zidește pe această temelie va birui toate puterile iadului, în timp ce toate deșertăciunile omenești care i se vor opune, vor cădea în fața lui Dumnezeu".

Biserica Ortodoxă de Răsărit, mărturisește, de asemenea, categoric, că „Creștinismul fiind descoperit, nu poate fi sprijinit decât pe Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolii trimiși de Isus Hristos n'au propovăduit decât ceea ce învățase dela El. Mergând, le zise Învățătorul, învățați toate neamurile, învățându-i pe dânșii să păzească toate câte am poruncit vouă"... „Cuvântul lui Dumnezeu este deci singurul izvor al credinței. Nu trebuie a amesteca scrierile și învățăturile verbale care vin dela bărbați apostolici, cu tradițiile omenești, adică cu părerile și cu regulile primite în cutare loc, în cutare vreme; păreri și reguli care se pot primi dacă sunt potrivite cu învățătura dumnezească, căci trebuie respinse dacă-i sunt protivnice; care nu pot nici într'un caz a fi înfățișate ca plinirea descoperirii". „Nu trebuie a privi ca descoperit decât ceea ce are sigur în favoarea sa mărturisirea lui Dumnezeu fie scrisă, fie verbală. Această mărturisire ni s'a dat de Isus Hristos și primii discipoli, aleși pentru a o da tuturor popoarelor, și insuflați de Sfântul Duh, au fost singurii păstrători împuțerniciți ai acestei mărturisiri". (Expunerea Doctrinei Creștine Ortodoxe, pp. 1—4 de Iosif Gheorghian, Mitropolit al Ungro-Vlahiei).

Biblia este deci documentul unic și neștrămutat în care Dumnezeu a descoperit omului ce tre-

bue să știe cu privire la iubirea de nepătruns a Creatorului, cu privire la păcat și consecințele lui, apoi cu privire la condiția de mântuire și de dobândire a vieții veșnice. În Biblie nu sunt relatate idei sau plasmuri de ale oamenilor, ci Evanghelistul Ioan spune răspicat: „Ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții... aceea vă vestim și vouă". 1 Ioan 1, 1—3.

În adevăr, Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, dat spre mântuirea celor ce cred într'ânsul și-l pun în practică în viața lor de toate zilele. Ce atitudine iei tu, drag cititor, față de Cuvântul lui Dumnezeu? Ti-ai făcut din el o lumină pe cărarea ta și o candelă pentru

picioarele tale? Ps. 119, 105. Ai găsit mântuirea și viața veșnică prin El? Citește-l zilnic, întotdeauna. Examinează umblarea ta și toate acțiunile tale în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și urmează-l cu credincioșie. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este dela Dumnezeu". Primește-l în credință ca ceea ce este, ca adevărat Cuvânt al lui Dumnezeu. El îți arată calea spre Împărăția cerurilor și spre viața infinită. Nu-l lepăda, spre a nu fi tu lepădat atunci, când prin acest Cuvânt toți oamenii vor fi judecați în ziua înfățișării lor înaintea tronului de Judecător al lui Dumnezeu!

Pastor P. P. Paulini

DE ANUL NOU

Încă-un an din viața noastră a trecut în veșnicie;
El s'a dus, și niciodată înapoi n'o să mai vie.
Pe răbojul vremii care a lui zile a 'mplinit;
S'a 'ncrustat tot ce'n viață fiecare-a făptuit.

Fapte bune, fapte rele, planuri și dorinți și gând,
Fost-au însemnate sincer, zi de zi, și rând pe rând;
Nimeni n'ar putea vreodată ce făcut-a să desfacă,
Chiar dacă cu multe fapte, astăzi nu se mai împacă.

Dacă 'n anul ce trecut-a făptuit-ai numai bine,
Dacă ai simțit cu altul tot atât cât și cu tine,
Dacă cugetul căutat-ai să-l păstrezi mereu curat,
Este bună 'ncărcătura anului care-a plecat.

Dar de'n anul care astăzi și-a 'ncheiat ale lui zile
Prin al tău fel de viață ai înscris 'n-ale lui file
Ceartă, egoism, bârfire, gelozie, neascultare,
Adulter, înșelăciune, clevetire și 'ngâmfare;

Dacă 'n anul ce trecut-a chiar minciuna, nu odată,
Gata-i fost s'o spui, adesea, și-adevărul niciodată;
Ia aminte că în anul care astăzi s'a 'ncheiat
Mult te-ai depărtat de Domnul, —Legea Lui mult ai călcat.

Anul vechiu s'a dus și'n locu-i, anul nou acum începem;
Ce va-duce el în traista-i pentru noi, azi, nu pricepem.

Să 'ncercăm 'n-ale lui zile să trăim pe-acest pământ
O viață 'n ascultare — după vrerea Celui Sfânt;
Asta-ar trebui să fie viețuirea zi de zi
Dacă vrem odată 'n ceruri sus cu Domnul nostru-a fi.

Gh. Indricău

LEGEA LUI DUMNEZEU

„Adevărata evlavie însoțită de mulțumire este un câștig”, desigur un câștig în cele spirituale. Numai că cei ce procedează în felul arătat mai sus nu au adevărata evlavie, ci „doar o formă de evlavie, tăgăduindu-i puterea”, și deci nu vor putea câștiga nimic din însușirile Domnului Isus care, „fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri vecinice”. Ebrei 5, 7—9.

Prin ascultarea Sa, jertfind și vieața, Domnul Hristos a dovedit cât de mult iubește Legea lui Dumnezeu. Tocmai această ascultare necondiționată L-a dus la jertfirea Sa, pe crucea de pe Golgota. A tăgădui Legea lui Dumnezeu, înseamnă a considera venirea Domnului Hristos și jertfa Sa fără rost. Sfânta Scriptură conține în acest sens o declarație care este foarte prețioasă. „Atunci am zis: Iată-mă că vin! — în sulul cărții este scris despre mine — vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele”. Ps. 40, 7. 8. Rostul venirii Domnului Hristos, așa după cum se scrisese în sulurile profetilor, era să facă voia Tatălui”. Voia Tatălui era stabilită în Lege și de aceea Isus a pus-o în adâncul inimii, ca să guverneze toate ieșirile vieții Sale. Așa se explică succesul vieții Domnului Hristos. El a fost primul Om cu care s'a împlinit, în chip desăvârșit, o arzătoare dorință a Tatălui când a promis: „Voi pune Legea Mea în-lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu”. Ier. 31, 33. Noi știm că Domnul Hristos a trăit într-o armonie perfectă față de poruncile lui Dumnezeu. În felul acesta „S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri vecinice”.

Mulți nu sunt sinceri în ce privește căutarea mântuirii, deoarece ei sunt gata să renunțe la ea când e vorba de poruncile lui Dumnezeu. Ei speră totuși că Domnul Hristos s'ar putea mulțumi și cu altceva. Însă El a arătat că ceea ce cere Dumnezeu se rezumă astfel: „Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzeș-

te poruncile”. Mat. 19, 17. Iar celor care refuză să asculte de El și totuși îl numesc Domnul Isus, El le răspunde: „De ce Imi ziceți: Doamnă, Doamnă! și nu faceți ce spun Eu? Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v'am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți care lucrați fără de lege”. Luca 6, 46; Mat. 7, 23.

Prin urmare nimeni nu trebuie să se înșele pe sine cu gândul că poate fi mântuit dacă nesocotește pe Dumnezeu trăind fără legea Sa. Lipsa poruncilor lui Dumnezeu în viața de toate zilele îl lipsește pe om de legătura cu Dumnezeu, de această comuniune atât de necesară pentru a trăi, cum a trăit Domnul Hristos, care ne-a descoperit pe Tatăl. Și noi avem acest privilegiu, dar condiția este lămurită: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui”.

Cu toate dovezile pe care le conține Cuvântul lui Dumnezeu privitoare la această chestiune, mulți creștini cu numele, își închipue că vor „intra în viață nesocotind poruncile. Ei vor să fie lăsați în „pace”, ca să n'audă de aceste porunci care îi turbură și le ia mulțumirea în care se leagă-nă sufletul lor. Dar această pace și mulțumire în care se simt bine, lucrând „fără de lege”, nu este reală, ci falsă. Adevărata pace și odihnă pentru suflet sunt garantate **exact invers** de cum se așteaptă acești creștini: „**Luăți jugul Meu** asupra voastră și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci **jugalul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară**”. Domnul ne oferă ușurare și odihnă, nu lepădând sarcinile sau jugul Său, ci luându-le cu blândețea și umilința pe care a dovedit-o El când S'a supus și a ascultat până la moarte și încă moarte de cruce. El n'a ieșit din această „voie” a Tatălui ci a împlinit-o cu **tragere de inimă**, nu cu silă, căci zisese: „vreau să fac voia Ta Dumnezeule și Legea Ta este în fundul inimii Mele”. Exemplul Său de Fiu bun și ascultător este sfîntitor pentru noi care, ca și El, vom arăta **aceeași tragere de inimă pentru Legea Sa**. Prin exemplul Său,

Domnul Hristos, a lăsat fără scuză pe toți acei preținși creștini care la ziua judecării vor trebui să dea ochi cu El.

Foarte interesant, și totodată neînțeles pentru mulți, este chipul în care Domnul se exprimă atunci când vorbește despre Legea Sa. El se folosește de limbajul oamenilor care ar dori pacea și odihna pentru sufletul lor, fugind de restricțiile Legii lui Dumnezeu. După cum am și văzut deja, ei consideră Legea lui Dumnezeu un **jug**. Domnul folosește aceeași expresie, numai că, după cum se constată, — și tocmai aceasta constituie o mustrare foarte fină, dar precisă, din partea Domnului, — acest **jug** disprețuit, pe care îl leapădă mulți, se dovedește a nu fi un jug, căci el aduce ușurare și odihnă, iar nu oboseală și trudă. Învățătura din acest verset este foarte prețioasă, deoarece scoate la iveală, prin contrast, cât de neîndreptățite sunt părerile unor creștini despre Legea lui Dumnezeu, care n'are alt scop decât să asigure liniștea, mulțumirea, odihna și tihna oamenilor.

Disprețul față de Legea lui Dumnezeu există însă de mult. În Ieremia profetul avem câteva exemple din trecutul poporului lui Dumnezeu: (Ieremia 2, 20; 5, 3—5).

Aci se vorbește de un jug pe care poporul lui Dumnezeu de odinioară l-a sfărâmat sau l-a stricat. Creștinii au făcut în Legea lui Dumnezeu spărturi, cum e cazul poruncii a patra. Ei au înlocuit odihna zilei a șaptea, Sabatul, cu ziua întâia a săptămânii, numind-o Duminecă. Această stricăciune, comisă în Legea lui Dumnezeu, i-a micșorat foarte mult pe creștini în ochii Cerului. Căci considerația de care se bucură urmașii lui Hristos în fața Cerului este proporționată de respectul pe care ei îl acordă Legii lui Dumnezeu atât în învățatură cât și în faptă. „Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat **cel mai mic** în Impărăția cerului; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat **mare** în Impărăția cerului”. Textul acesta nu îndreptățește pe nimeni să creadă că nesocotind vreuna din poruncile lui Dumnezeu se va bucura totuși de un loc mai modest în Impărăția cerului. Mai întâi de toate e bine să se știe că textul de față nu spune că

va ajunge în cer un altfel de om, ci din contră; locuitorii Impărăției lui Dumnezeu îl consideră nevrednic pentru a ocupa vreun loc acolo. „Învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit", este îndemnul dat ucenicilor. Pentru unii ca aceștia răsplata este **una și mare**: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și **mare** va fi propășirea fiilor tăi". Isa. 54, 13. Nu mai găsim niciăiri în Sfânta Scriptură o clasă cu privilegii mai puține decât cele arătate în acest verset. Cel care a pierdut acest privilegiu și s'a înjosit în fața cerului devenind „cel mai mic", desigur, nu este altul decât **Satana**, și oricine ascultă de îndemnul lui, prin faptul înălțării lui și a împotrivirii față de Legea lui Dumnezeu. Iar Cel care S'a înălțat „nespus de mult", este Domnul Hristos tocmai prin supunerea Sa față de Legea lui Dumnezeu așa încât putea zice: „Luați

jugul Meu asupra voastră și învățați dela Mine, căci Eu sunt **blând și smerit** cu inima". Răsplata unei asemenea poziții față de Legea lui Dumnezeu era prezisă de mult: „Iată Robul Meu, va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus". Isa. 52, 13.

În versetele din capitolul 5, 3—5 amintite mai sus, „proorocul Ieremia reproșă unora că „nu cunosc calea Domnului, Legea Dumnezeului lor", iar altora că „ei cunosc calea Domnului, Legea Dumnezeului lor! Dar toți au sfărâmat jugul, și au rupt legăturile". Prin urmare afară de cei care nu cunosc calea Domnului", adică „Legea Dumnezeului lor", sunt și dintre aceia care „cunosc calea Domnului", adică „Legea Dumnezeului lor". Aci se vorbește despre Calea Domnului ca fiind una și aceeași cu Legea lui Dumnezeu. Prin urmare a refuza să ascuți de legea lui

Dumnezeu înseamnă a refuza să mergi pe calea Domnului. De ce nu merg oamenii pe calea Domnului? „Calea Domnului este un zid de apărare pentru cel nevinovat, dar este o topenie pentru cei ce fac răul". Prov. 10, 29.

Jertfa Domnului Hristos este pentru oameni un stimulent minunat spre a-i aduce în ascultare față de Legea lui Dumnezeu. Iubirea pe care ne-o arată această jertfă, naște în noi iubire, fără de care Legea lui Dumnezeu nu poate fi împlinită. La cruce este izvorul puterii celei minunate care pune pe om într'o plăcută armonie cu Legea lui Dumnezeu. Cine a înțeles aceasta poate spune împreună cu ucenicul Ioan: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele".

Pastor Ștefan Albulescu

TABITA

Semănați pe lângă ape

„Ferice de voi care semănați de-a-lungul apelor". Is. 32, 20.

Lucrarea de semănare pe lângă ape cuprinde în sine tot binele pe care îl putem face semenilor noștri cu mijloacele pe care Dumnezeu ni le pune la îndemână. Această lucrare arată și iubirea noastră față de Dumnezeu, căci; „dacă cineva nu iubește pe fratele său pe care îl vede, cum poate iubi pe Dumnezeu pe care nu-L vede? 1 Ioan 4, 20 u. p.

Domnul Hristos a iubit pe oameni și a lucrat pentru mântuirea lor dându-și chiar viața pentru aceasta. Domnul zicea despre lucrarea Sa: „cât este ziuă trebuie să lucrez lucrările Celui ce M'a trimis". Ioan 9, 4. Viața noastră este și ziua noastră de lucru pentru binele semenilor noștri. Deci, toate câte ne stau la îndemână să le facem din toată inima, cu toată puterea și cu multă bucurie. Orice sacrificiu suntem chemați să-l facem, să-l facem cu voie bună.

O îmbelșugată însămânțare de-a-lungul apelor va aduce cu sine experiența că: „cel ce seamănă mult, va secera mult". După cum „orice dar bun și desăvârșit vine de la Dumnezeu".

A semăna pe lângă ape însem-

nează, o continuă împărțire de daruri și jertfe. Dumnezeu dă diferite înlesniri și posibilități, așa ca economii credincioși ai mijloacelor încredințate lor, să fie aprovizionali cu îndestulare în toate lucrurile. Apoi la rândul lor ei să fie în stare „a spori în orice faptă bună".

Spiritul în care trebuie să lucrăm pentru semenii noștri și pentru cauza lui Dumnezeu ne este arătat de apostolul Pavel în aceste cuvinte: „Fiecare să dea cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău sau de silă, căci, pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu. Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har; pentru ca având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisiți în orice faptă bună. 2 Cor. 9, 7.

Exemplul Domnului Hristos trebuie urmat de toți aceia care pretind a fi copiii Săi. Domnul Hristos se afla totdeauna acolo unde era nevoie de a face un bine. El pune în fața oamenilor marile adevăruri ale împărăției Sale. El binecuvânta și mângâia pe suferinzi și vindeca pe cei bolnavi. Fapte 10, 38.

Ca comunitate noi avem ocazie de a fi conlucrători cu Dum-

nezeu și cu Domnul Hristos. Când nevoile fizice și spirituale ale celor ce sunt semeni ai noștri vor fi satisfăcute, atunci recunoștința lor va da la o parte orice barieră și prejudecată.

Dacă vom asculta și vom face lucrarea pe care și Domnul Hristos a făcut-o, El ne va binecuvânta cu experiențe bogate. Psalmistul zice despre cel credincios, că el este „ca un pom sădit lângă un izvor de apă care își dă rodul la vremea lui". Ps. 1, 3. Semănați deci de-a-lungul apelor — și veți fi fericiți în lucrarea voastră.

Pastor N. Gheorghită

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. S.

Apare sub conducerea

unui comitet de redacție

Redacția și Administrația

București IV, Str.

Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116

ANUL XXVIII Nr. 1.

Ianuarie 1950

Intr'unul din numerele precedente ale revistei noastre am înfățișat cetitorilor noștri câteva generalități cu privire la cultul Maicii Domnului, și am arătat că acest cult datează din secolul al V-lea. Dăm în cele ce urmează o serie de amănunte în legătură cu cultul Maicii Domnului, țintind să scoatem în evidență faptul că manifestările cultice al căror obătorile instituite în cinstea Maicii Domnului și care sunt astăzi atât de răspândite la creștinii zilelor noastre, n'au fost cunoscute în Biserica creștină a primelor patru veacuri. Intru atingerea scopului urmărit vom privi cultul Maicii Domnului sub aspectele lui cele mai caracteristice, precum: sărbători, imnuri, rugăciuni și icoane.

Incepem prin a ne ocupa de sărbătorile instituite în cinstea Maicii Domnului. Creștinătatea de astăzi cunoaște o sumedenie de sărbători menite a comemora evenimentele mai însemnate din viața Sfintei Maria. Biserica răsăriteană cunoaște numai patru sărbători de acest fel și anume: Buna Vestire, Adormirea Maicii Domnului, Nașterea Maicii Domnului și Intrarea în Biserică. În Biserica apuseană însă, care, de-a-lungul veacurilor a dat cultului Maicii Domnului o extindere extraordinar de mare, sărbătorile instituite în cinstea Maicii Domnului sunt cu mult mai numeroase. Creștinătatea apuseană, de asemenea, cunoaște amintirile patru sărbători existente în ortodoxie. Pe lângă aceasta însă, în catolicism se mai găsesc și alte sărbători ale Maicii Domnului, în număr total de aproximativ 35 dintre care unele sunt generale, adică observate de întreaga creștinătate catolică, iar altele sunt locale. Enumerăm în cele ce urmează câteva din sărbătorile generale: Vizitațiunea Maicii Domnului la Elisabeta, Sărbătoarea Maternității Maicii Domnului, Prăznuirea celor șapte dureri ale Mariei, Sărbătoarea Imaculatei Concepțiuni, Sărbătoarea Numelui Maicii Domnului, Sărbătoarea Sfintelor Măntâirii sau Sf. Rozariu, Apariția de la Lourdes etc. Dintre cele 21 de sărbători locale aprobate de Roma pentru anumite regiuni, amintim

pe cele ce urmează: Maica Bunului Sfat, Ajutorul Creștinilor, Maica Mângâierilor, Inima Mariei, Maica harurilor, Maica Millei, Maica Păstorului Dumnezeesc, Logodna Maicii Domnului, Maica Proniei Divine, Maica fără de Prihană, Maria refugiul păcătoșilor, Maica Minunilor, Maica Medaliei Miraculoase, Maica de Loretto, Regina Apostolilor, Regina tuturor Sfinților etc.

Nu puțini creștini ai zilelor noastre sunt înclinați să creadă că sărbătorile menite a comemora un eveniment sau altul din viața Maicii Domnului, își au începutul în Biserica creștină a veacului apostolic. Cei care cred în felul acesta, se înșeală însă. Lucrurile nu stau deloc așa. Nici apostolii și nici alți reprezentanți ai Bisericii creștine din primele patru veacuri, nu s'au gândit că onoreze pe Maica Domnului prin sărbătorirea evenimentelor însemnate din viața ei. Creștinii cunoscători ai trecutului Bisericii lui Hristos, chiar acei la care aceste sărbători sunt adânc înrădăcinate astăzi, nu pregetă să recunoască faptul că, într'adevăr, creștinismul primar n'a cunoscut atari manifestări cultice. Iată ce spune în această privință un catolic: „Niciuna din diferitele și impresionantele sărbători ale Maicii Domnului care împodobesc calendarul liturgic... nu a fost celebrată, în primele veacuri, deși încă pe atunci creștinătea avea o idee măreață despre Maica Domnului, năvalnic manifestată de întreaga suflare creștină la Conciliul din Efes (anul 431). Faptul lipsei unui cult liturgic marian, (referitor la Maica Domnului) în primele veacuri, îl dovedesc calendarele străvechi liturgice ale acelor veacuri. Două calendare din Roma, unul din anul 336, altul din 354, apoi un calendar oriental din Siria din anul 413, înșiră cultul liturgic... dar nici o liturghie în cinstea Maicii Domnului”. (Cultul liturgic al Maicii Domnului de Prof. Victor Iluliță, articol în „Farul Nou” Nr. 291—292/942, revista Arhiepiscopiei Romano-catolice din București).

Atunci se pune întrebarea: când au fost instituite sărbătorile în

cinstea Maicii Domnului? Este cazul să arătăm dela început că aceste sărbători n'au fost instituite toate deodată. A trebuit să treacă 15 veacuri (începând cu veacul al V-lea) până să avem în creștinism impozantul număr de aproximativ 40 de sărbători ale Maicii Domnului. În cele ce urmează vom avea ocazia să aflăm când și în ce împrejurări au fost instituite principalele sărbători ale Maicii Domnului existente astăzi la unii creștini ai zilelor noastre.

Buna Vestire. — Cea mai veche dintre ele este Buna Vestire, care în zilele noastre se serbează la 25 Martie, adică exact cu nouă luni înainte de Sărbătoarea Nașterii Domnului. Buna Vestire comemorează vestea cea bună pe care îngerul Gabriel a adus-o Sfintei Fecioare în Nazaretul Galileii, atunci când i-a făcut cunoscut că, umbrită de puterea Celui de Sus, va naște un Fiu al cărui nume va fi Isus. Autorii români de istorie bisericească, precum: Eusebiu Popovici, D. G. Boroianu, Dr. I. Nițulescu, Dr. Const. Chiricescu și I. Mihălcescu, foști profesori la Facultatea ortodoxă de Teologie, arată că instituirea acestei sărbători a avut loc în veacul al V-lea. Ieromonahul Gabriel Rășcanu, fost profesor de Liturgică la Seminarul Central din București, ocupându-se în tratatul său de Liturgică de sărbătorile Maicii Domnului, scrie următoarele cu privire la Buna Vestire: „Deci cea mai antică din toate aceste sărbători este, fără îndoială, Buna Vestire, despre care autorii zic că este instituită în Occident la 469, iar în Orient ceva mai înainte”. (Liturgica de ieromonahul Gabriel Rășcanu, pag. 180). Acelaș autor arată următoarele, combătând pe unii care au încercat să susțină că instituirea ei ar fi avut loc prin secolul al IV-lea: „Dar aceasta nu poate fi așa, pentru două cauze: întâi că cultul sfinților și a Preacuratei Fecioare, s'a început în secolul al V-lea; și al doilea, că sinodul din Laodiceea ținut în secolul al IV-lea, care a decis foarte scrupulos sărbătorile ce cad în patruzecime, nu amintește în canoanele sale nimic despre această sărbă-

toare, fără numai de a Sâmbetei și a Duminicii". (Op. cit. pag. 181).

Faptul că sinodul dela Laodiceea menționează în canoanele sale pe lângă sărbătoarea Sâmbetei și pe aceea a Duminicii se explică cu aceea că la anul... când s'a ținut acest sinod, sărbătoarea Duminicii se găsea introdusă deja în creștinism de către Constantin cel Mare prin decretul său din anul 321, iar în vremea când s'a ținut susamintitul sinod ziua Duminicii se serba paralel cu Sâmbăta. La început sărbătoarea Bunei Vestiri se numea „Concepțiunea lui Isus“. Abia din secolul al VII-lea încoace i s'a dat în Răsărit numirea de „Buna Vestire“. Serviciul divin al acestei sărbători s'a îmbogățit mai târziu cu imnurile scrise în cinstea Maicii Domnului de Ioan Damascenul, Teofan mitropolitul Niceei și de alți scriitori de imnuri.

Adormirea Maicii Domnului. Ca și Buna Vestire, sărbătoarea Adormirea Maicii Domnului datează din secolul al V-lea. Ea se serbează astăzi la 15 August. Istoricul Eusebiu Popovici arată că acest praznic a început să se celebreze pentru prima dată în Siria, în secolul al V-lea, ca o sărbătoare locală. (Istoria Bisericească Universală, vol. II pag. 231). „La început sărbătoarea aceasta se ținea în Galia și la Coptii din Egipt în ziua de 18 Ianuarie; iar în alte țări creștine la 15 August. Serbarea generală însă la 15 August s'a așezat în anul 582 după voința împăratului Mauriciu (†602) căci în această zi biruise el pe Perși. Este precedată de un post de două săptămâni, adică dela 1—15 August". (Tezaurul Liturgic, de Dr. Badea Cireșanu, fost profesor la Facultatea de Teologie din București, tomul III, pag. 288).

Unificarea înfăptuită de Impăratul Mauriciu în ce privește data ținerii acestei sărbători, a făcut pe unii istorici să creadă că împăratul Mauriciu, este acela care a instituit-o și că, așa dar, sărbătoarea această datează din secolul al VI-lea. Însă lucrurile, nu stau așa. Sunt dovezi că Adormirea Maicii Domnului era cunoscută în creștinism și în secolul al V-lea. Proclu, patriarhul Constantinopolului, care a trăit în secolul al V-lea (†447) amintește de această sărbătoare în omiliile (predicile) sale. Pe de altă parte, Anatolie, patriarh al Constantinopolului,

care, de asemenea, a trăit în secolul al V-lea (†452), a scris stihuri la sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului.

Timp îndelungat Adormirea Maicii Domnului a persistat să rămână o sărbătoare locală. În Biserica anglo-saxonă nu exista la începutul secolului al VIII-lea. (Originea cultului creștin de Duchesne, Paris 1889). „Sfântul Andrei Cretanul (†722) mărturisește că sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului nu se celebra, în timpul său, în toate Bisericile; dar prin secolul al IX-lea era serbată într'un mod universal, atât în Orient cât și în Occident, când Papa Leon al IV-lea († 855) i-au adăugat și octava (adică și a opta zi). Solemna ceremonie a acestei sărbători s'a sancționat public și prin o lege civilă a împăratului Emanoil Comnenul (1143—1180)". (Liturgica, de ieromonahul Gabriel Rășcanu pag. 182).

După cum o arată însăși numirea, sărbătoarea aceasta comemoarează trecerea la odihnă a Maicii Domnului. Despre adormirea Maicii Domnului, cărțile Sfintei Scripturi nu vorbesc nimic, deși o bună parte din ele au fost scrise după ce a avut loc acest fapt. Papa Benedict al XIV-lea arată într'una din scrierile lui (De Festum Assumptionis) că părinții bisericești ai primelor patru secole păstrează tăcere asupra dormirii Maicii Domnului, în timp ce scriitori Evului Mediu și ai secolelor următoare o relatează în termeni preciși. Fapt e, spune Papa Benedict al XIV-lea, că mențiunile cuprinse în Istoria Bisericească a lui Eusebiu de Cesareea și în scrierile și predicele atribuite lui Atanasiu, Ieronim și Augustin asupra acestui subiect, sunt falsificațiuni. Scriitorii de mai târziu, precum: Grigoriu din Tours (539—593), Andrei Cretanul, Hildefous din Toledo (657) și Ioan Damascenul (676—760) nu fac altceva decât să reproducă întâmplările principale narate de Meliton episcop de Serdas, în cartea lui: De Transitu Virginis Mariae liber, „care a fost declarată ca apocrifă de Papa Gelasiu la sfârșitul secolului al V-lea. Povestirea din cartea lui Meliton, este considerată în mod general ca provenind din sursă gnostică sau coliridiană.

Așa cum s'a amintit mai sus, sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului este precedată de un post de două săptămâni. Iată ce

spune liturgistul Dr. Badea Cireșanu despre acest post: „La început postul acesta, ca și celelalte, nu se ținea pretutindeni în acelaș timp și în acelaș fel. Unii ziceau să nu se postească nici o zi, căci moartea (adormirea) sf. Fecioare a fost trecerea ei dela amărăciunea lumească la bucuria cerească; alții ziceau să se postească. Creștinii din Antiohia posteau numai o zi și anume la 6 August, când e schimbarea la față a Domnului. Cei din părțile Constantinopolului posteau patru zile, iar cei din Ierusalim 8 zile. Sinodul din Constantinopol ținut la anul 1166 sub președenția patriarhului Luca Chrisoberg a hotărât o măsură pentru toată Biserica ortodoxă și anume: postul acesta să se înceapă în ziua de 1 August și să se termine în dimineața zilei de 15 August când începe sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului". (Tezaurul Liturgic de Dr. Badea Cireșanu, tomul III pag. 402).

Nașterea Maicii Domnului. Această sărbătoare este menită a comemora nașterea aceleia care s'a învrednicit a fi după trup maica Mântuitorului nostru Isus Hristos. Se serbează în fiecare an la 8 Septembrie. Istoricii de pretutindeni afirmă că această sărbătoare a fost instituită în secolul al VII-lea. Autorii români de istorie Bisericească, (Eusebiu Popovici, D. G. Boroianu, Dr. Const. Chiricescu, Dr. N. Nițulescu, I. Mihălcescu etc.) împărtășesc și ei această părere. Eusebiu Popovici, ocupându-se în a sa Istorie Bisericească de cultul Bisericii creștine în periodul cuprins între anii 622—1054 scrie următoarele cu privire la timpul instituirii acestei sărbători: „În acest period, la Răsărit ca și la Apus, sărbătorile și timpurile sacre s'au înmulțit în genere. Așa s'au mai adus unele sărbători ale Maicii Domnului, și anume: în secolul al VII-lea sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, iar în secolul al VIII-lea la Răsărit (ceva mai târziu și la Apus), sărbătoarea Intrarea în Biserică a Maicii Domnului". (Istoria Bisericească Universală de Eusebiu Popovici, vol. II, pag. 398). I. Mihălcescu vorbește în termenii următori despre această sărbătoare: „În veacul al VII-lea se introduse sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, iar în veacul al VIII-lea a Intrării în Biserică". (Istoria Bisericească universală de I. Mihăl-

cescu, pag. 226). Dr. N. Nițulescu este ceva mai precis, căci în al său Compendiu de Istoria Bisericeii 1875, pag. 138, scrie după cum urmează: „Către finele secolului al VII-lea se sărbătorea la 8 Septembrie: Nașterea Sf. Fecioare”. Precizarea adusă de Dr. N. Nițulescu cum că instituirea a avut loc „către finele secolului al VII-lea” corespunde întocmai cu aserțiunea lui Anastasie Bibliotecarul († 886) vechi autor al unei istorii Bisericești, care a fost preot și bibliotecar la Roma. Anastasie Bibliotecarul arată că sărbătoarea nașterii Domnului s'a instituit de Sergiu I care a domnit la Constantinopol între anii 686—701.

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului. Așa cum arată Eusebiu Popovici și I. Mihălcescu, sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului s'a introdus în secolul al VIII-lea. Anul exact al instituirii acestei sărbători în Biserica răsăriteană, nu se cunoaște. Cu privire la introducerea ei în Biserica romano-catolică, cetim următoarele în tratatul de Liturgică al profesorului de Teologie, Dr. Badea Cireșanu: „Latinii începură a sărbători Intrarea în Biserică, abia din secolul al XIV-lea încoace, după propunerea ce a făcut-o episcopului Romei, cancelarul Philippe de Maizières, lucrător pe lângă regele Ciprului din acele timpuri Episcopul Romei Grigorie al XI-lea, care locuia atunci în Avignon, auzind dela cancelar solemnitatea care se face în Orient în această zi, a hotărît și el să se introducă în Apus această sărbătoare”. (Tezaurul Liturgic de Dr. Badea Cireșanu, București 1912, vol. III, pag. 284) Intrarea în Biserică se serbează la 21 Noembrie. Acest praznic comemorează evenimentul prezentării Maicii Domnului, de către părinții ei, la vârsta de 3 ani, în templu, unde a rămas până la vârsta de 15 ani. Amănunțele acestei prezentări, așa cum le redă liturgistul Dr. Badea Cireșanu, sunt următoarele: „Când Sfânta Fecioară era în vârstă de 3 ani, părinții ei Ioachim și Ana, impliniră făgăduința dată lui Dumnezeu când s'a născut prunca lor și o duseră la templul din Ierusalim. Aici o încredințară arhierelui Zaharia că prunca să viețuiască în legea cea sfântă. (Cele de mai sus se găsesc scrise în Protoevanghelia lui Iacob, care este o carte apocrifă neaprobată de Bi-

serica creștină). Invățăatul fariseu Iosif Flaviu, spune că pe lângă templul din Ierusalim, erau chilii cu 3 caturi pentru locuința fecioarelor închinat templului, pentru văduvele consacrate serviciului religios, pentru preoți, leviți și arhierii. Toți aceștia se hrăneau din veniturile templului. În acest loc sfânt trăia și Sfânta Fecioară Maria, sub privegherea preoților, rugându-se necontenit, cetind Sfânta Scriptură și lucrând cu mâinile”. (Tezaurul Liturgic de Dr. Badea Cireșanu, vol. III pag. . . .)

În Sfânta Scriptură, însă nu se vorbește nicăiri de aducerea Sfintei Fecioare la Templu și de rămânerea ei acolo. „Faptul comemorat prin această sărbătoare nu se găsește menționat decât în legendele fantastice, vădit apocrife. Se presupune că a fost instituită la anul 730 în Constantinopol, dar nu se găsesc indicii precise în privința ei decât către anul 1150. În Biserica latină n'a fost introdusă decât în anul 1375. Papa Pius al V-lea o scoase din calendarul roman, dar Papa Sixtus al V-lea o introduse din nou”. (E. H. Vollet, art. Presentation în La Grande Encyclopedie p. 579 vol. 27). Ieromonahul Gabriel Rășcanu scrie următoarele cu privire la sărbătoarea Intrării în Biserică: „Ducerea în Templu a Prea Sfintei Fecioare și petrecerea ei acolo, până la etatea de 15 ani, se bazează pe tradiție. Dar timpul când s'a instituit sărbătoarea aceasta nu se știe exact; probabil s'ar putea zice că a fost instituită prin secolul al VIII-lea”. (Liturgica de ieromonahul Gabriel Rășcanu, pag. 182).

(Va urma) **Ion Bătrâna Voivodeni**

Să fim sănătoși

Pentru luna Ianuarie continuăm studiarea cărții „Sănătatea Familiei” și anume capitolul: „Ingrijirea camerei de dormit”. Cereți dela Editură această carte atât de folositoare fiecărei familii. Prețul este de 36 lei plus porto și ambalaj.

1. Ce grijă trebuie avută în legătură cu patul bolnavului?
2. Ce trebuie să știm în legătură cu sgomoful?
3. Ce fel de pat este mai de recomandat? De ce?

4. Ce poți spune despre somieră? Dar despre saltea?

5. Ce atenție trebuie să dovedim în ce privește pernele? Dar în privința cearșafurilor?

6. Care sunt învelitorile cele mai satisfăcătoare pentru un bolnav? De ce?

8. Ce grijă să avem în legătură cu camera bolnavului?

7. Care sunt articolele necesare în legătură cu un bolnav?

9. Cum să se facă toaleta de dimineață?

10. Cum să procedăm la schimbarea cămășii bolnavului?

11. În ce fel se face schimbarea patului cu bolnavul în el?

12. Care sunt lucrurile de care să fim seamă atunci când mutăm pe bolnav dintr'un pat în altul? Dar când îl întoarcem?

13. În ce chip se poate face transportarea unui bolnav dintr'un loc în altul, dacă el poate sta?

V. Florescu

Isus cel răstignit

*Pe lemn întins și pironit
De chin puternic istovit
Mântuitorul lumii sta,
Din fruntea-I sfântă picura
Mari sudori de sânge.*

*El suferea îngrozitor
Pentru păcatul tuturor.
In coasta-I sfântă fu împuns
Prin jertfa Sa El ne-a adus
La toți mântuire*

*Pe capu-I sfânt însângerat,
Isus cunună a purtat.
Ea nu era din flori de crin
Ci împletită, doar, din spini
Durerea-ne s'aline.*

*Pe cruce răstignit lui — Isus
In loc de apă I-au adus
Oțet cu fiere-amestecat.
Să ne salveze din păcat
Dorea, ne 'ntârziat.*

*Atât de mult iubita-i Tu
Pe omul ce'n păcat căzu,
Incât dăduși chiar Fiul Tău
Ca să-l salveze dela rău
Pentru veșnicie.*

*Isus ne'ndeamnă s'ascultăm,
Pe El întrună să-L urmăm;
Legea-I sfântă să'mplănim,
De vrem în cer cu El să fim
Și-astfel să biruim.*

București

N. Creangă

Predicatorul in viața obișnuită

Cum să fie purtarea obișnuită a predicatorului, când se găsește între oameni, și este fără obligații de serviciu? Cum să fie vorbirea lui în mijlocul semenilor săi?

Mai întâi de toate, nu este cazul să-și dea aiere de „predicator”, ci să evite tot ce este pompos, ce pare a oficialitate, ceremonios și pretențios. „Fiul Omului” este un titlu distins; titlul acesta a fost dat lui Ezechiel și altcuiva mai mare decât el; Trimisul cerului S'a intitulat: „Fiul Omului”. De fapt, predicatorul trebuie să-și amintească mereu că cu cât este mai simplu și mai neafectat, cu atât se va asemăna mai mult cu „Fiul Omului”.

Pentru nimeni nu este ceva plăcut a merge până la extrem în înfățișarea exterioară și cu atât mai mult nu este potrivită aceasta pentru predicatori.

Unii frați își dau aiere de superioritate, socotind că prin aceasta vor impresiona pe cei din jur. Însă, în realitate, aceasta este ceva ofensator și jignitor, în acelaș timp venind în contradicție cu pretențiile lor de urmași ai umilului și iubitorului Isus.

Sunt incredințat că una din cauzele pentru care mulți se țin departe de slujitorii Evangheliei, este și faptul că ei urăsc căile și procedeele lor artificiale și nefirești. Dacă, atât la amvon cât și în orice altă împrejurare, acești slujitori ar proceda ca oameni realiști, adică dacă ar vorbi în mod natural, ca oameni sinceri și cinștiți, lumea s'ar aduna în jurul lor.

Totuși în orice împrejurare s'ar afla un predicator, el nu trebuie să uite că este predicator și că deci, el se află continuu în exercițiul funcțiunii sale. Chiar în timpul recreațiilor noastre noi nu trebuie să pierdem din vedere că marele scop al vieții noastre este să fim sârguincioși la datorie.

Și atunci când nu se află la amvon, un predicator creștin trebuie să fie un om sociabil. El nu este trimis în lume pentru a fi un pustnic sau călugăr. Chemarea sa nu este aceea de a sta toată ziua ca un stâlp deasupra semenilor săi. El nu poate fi ca ciripitul unei păsări în vârful unui copac, sau ca o

privighetoare nevăzută, ci ca un om între ceilalți oameni, spre a putea spune celorlalți: „Eu sunt la fel cu voi în toate celelalte îndatoriri omenești”. Sarea nu o avem numai pentru a o păstra în cutie, ci pentru a săra cu ea alimentele.

Cum vom putea noi ajuta altora, atâta timp cât stăm departe de ei? Maestrul nostru a participat la o nuntă, a mâncat la masă cu vameșii și păcătoșii și totuși era mult mai curat decât fariseii care cu prefăcuta lor sfințenie și înălțare de sine, se izolau de semenii lor.

Se povestește că atunci când Solomon fu încercat de regina din Șeba prin felurite întrebări cu privire la înțelepciunea Sa, ar fi dus cu ea niște flori printre care unele artificiale executate cu atâta delicatețe și parfumate cu atâta măiestrie, încât era foarte greu, privindu-le, a face deosebirea, care sunt cele naturale și care cele artificiale. Și tocmai aceasta întreba ea pe Solomon, să-i spună care sunt florile naturale și care sunt cele artificiale. Înțeleptul dispuse atunci să se deschidă o fereastră și când albinele intrară înăuntru, ele se îndreptară în zborul lor direct către florile naturale și niciuna nu se îndreptară către cele artificiale. Așa se va face constatarea că din propriul lor instinct, sufletele descopere cine este prietenul lor și se va dovedi că prietenul sufletelor este acela care va putea spune fiecăruia un cuvânt potrivit la vreme potrivită.

Un cuvânt bun spus de fiecare dată și fiecărui membru al familiei, va face ca zâmbete să răsară pe față și inimile să fie mângâiate ca sub influența unui parfum. Cel ce are de lucrat cu oamenii trebuie să-i iubească și să fie familiar cu ei. Cine nu este înconjurat de o atmosferă de amabilitate, nu va avea niciun succes și nicio influență asupra celor vii.

Pentru a avea succes, un predicator trebuie să aibă o inimă largă și înțelegătoare. Inima sa trebuie să aibă o așa capacitate, să fie deci așa de larg cuprinzătoare, cum sunt acele golfuri ale mării sau limanuri care primesc în sânul lor vasele ce plutesc de-a-lungul

coastelor mării. Când cineva are o asemenea inimă, largă și iubitoare, oamenii vor veni spre el asemenea vapoarelor ce vin să ancoreze în port și aici vor găsi pace la adăpostul plăcut al prieteniei sale. Un astfel de om va fi tot atât de cordial și sincer în viața particulară ca și în societate. Nicio mândrie și niciun egoism nu veți simți când vă veți apropia de el. El va avea toate ușile deschise pentru a vă zice bun venit și în prezența lui, vă veți simți ca acasă.

Pe lângă amabilitate, predicatorul mai trebuie să fie și bine dispus. Nu este recomandabilă atitudinea acelor călugări văzuți la Roma, care se salutau în mod ceremonios cu cuvintele: „Frate trebuie să murim”; la care salutare, celălalt membru al ordinului călugăresc, căruia i se adresase salutarea răspundea, la fel de ceremonios: „Da, frate, trebuie să murim”!

Cu siguranță că vor fi mulți care vor fi impresionați de înfățișarea ceremonioasă și solemnă a predicatorului; însă se recomandă, mai degrabă, multă amabilitate și bună dispoziție celor ce vor să fie câștigători de suflete. Aceasta nu va însemna ușurătate și flecărie, ci o bună dispoziție sănătoasă, și o expresie de adevărată fericire. Proverbul că: „Mai multe albine vin la o lingură de miere decât la o butie de oțet”, conține multă înțelepciune. Căci mai multe suflete vor fi îndrumate către cer de un om a cărui față radiază cerul, decât de unul care exprimă iadul în privirile sale.

Predicatorii tineri — și dealtfel toți ceilalți, — când sunt în societate, trebuie să fie atenți de a nu ocupa ei tot timpul conversației; s'ar putea să fie cei mai pregătiți a întreține o conversație, însă e bine să se observe că oamenii nu sunt dispuși să li se tot dea instrucțiuni, ci au plăcerea să li se dea și lor ocaziunea de a-și spune părerile; și pe cât e cu putință să le facem plăcerea aceasta.

Nu este cazul să se ia o poziție ca a unei statui. Nu încurajați idolatrizarea de sine. Va fi o adevărată virtute când se va proceda cum au făcut apostolii la Listra,

când s'au îngrozit de închinarea pe care oamenii aceia voiau să le-o dea, și ei au sărit în mijlocul popoului strigând: „Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Noi suntem oameni cu aceleași slăbiciuni ca și voi“.

Mulți predicatori tineri s'au rui-
nat pentru lipsa de atenție la felul
lor de vorbire, și s'a pierdut orice
speranță de îndreptare a purtării
lor ușuratece și lipsită de înțelep-
ciune în societate. Totdeauna îndru-
mați conversația spre cele bune
Fiți sociabili și bine dispuși. Mai
pe sus de toate fiți pătrunși de
faptul că purtați oarecare răspun-
dere de ceea ce se vorbește acolo
unde vă aflați. De aceea, îndru-
mați totul spre cele bune; dar
faceți aceasta fără asprime sau for-
țarea lucrurilor. Faceți ca punctele
principale ale conversației să de-
curgă în ordine și încercați să în-
dreptați atenția spre subiectul ur-
mărit, fără a forța nota.

Adesea se întâmplă că o con-
versație delicată, degenerază în-
tr-o discuție aprigă sau o contro-
versă și în asemenea împrejurări

mulți oameni calmi devin irasci-
bili. Un predicator atent va căuta
în mod deosebit să păstreze calmul
în conversația sa.

Odată, un păgân ascultând o
discuție între un misionar creștin
și un brahman, s'a exprimat că el
a înțeles de partea cui este ade-
vărul, deși nu înțelesese limba în
care a avut loc discuția. Totuși, el
a înțeles că cel care și-a pierdut
cel dintâi răbdarea, se află în ră-
tăcire. În cele mai multe cazuri, a-
ceasta este calea cea mai sigură
de apreciere. Căutați totdeauna să
evitați controversile cu oamenii.
Exprimați-vă părerea și lăsați-i
să-și exprime și ei pe ale lor.

Când sunteți în situația de a
avea o dezbateră religioasă cu
cineva, folosiți cele mai puternice
argumente, întrebându-l pe cel
blânde cuvinte. Adesea, deși nu-
veți putea clătina pe interlocutor
în încredințarea că el are dreptate,
totuși veți strecura în inima lui o
nouă convingere și-i veți câștiga
prietenia.

Și, în sfârșit, chiar fiind amabil,
predicatorul trebuie să fie hotărât

la principii și dispus a le mărturisi
și susține. Statornic la principii,
cu seriozitate în exprimare și cu
inima plină de iubire, să rostească
cuvântul ca om, mulțumind lui
Dumnezeu pentru asemenea privi-
legiu.

Întrebuințată cu înțelepciune,
conversația noastră obișnuită tre-
buie să fie un puternic mijloc pen-
tru slava lui Dumnezeu. Vom în-
cheia, exprimând speranța că tot-
deauna în vorbirea noastră parti-
culară, și cu atât mai mult dela
amvon, vom apărea ca niște oa-
meni a căror preocupare de seamă
va fi de a face numai ce este plă-
cut, străduindu-ne de a nu produce
nimănui și în niciun fel vreo ne-
plăcere, oricare ar fi felul lui de
viețuire.

Fiți adevărați semănători, nu
numai în pământ bun, ci și între
pietre și pe cale și atunci în ziua
cea mare a răsplătirii de pe urmă,
veți recolta un seceriș bogat.

Fiți pâinea care se aruncă de-a-
lungul apelor — în timp și ocazii
necunoscute, — și care se regă-
sește iarăși, după multe zile.

EVANGHELIȘTI LAICI

LUCRAREA PERSONALA

Cea mai potrivită ocazie de a
salva pe un naufragiat este de a-l
salva la timp și personal.

Sunt multe preocupări în viață,
sunt multe năzuinți frumoase, pe
care le putem nutri, dar există
numai o singură pasiune pentru
inima răscumpărată cu un preț așa
de mare, și anume; cercetarea în
întregime a motivelor care au
adus pe Fiul lui Dumnezeu din cer
pe pământ, și L-au pironit pe cru-
cea de pe Golgota, adică pasiunea
pentru mântuirea oamenilor.

Ar fi o mare greșeală să se
creadă că lucrarea de salvare a
sufletelor din viață păcătoasă pe
care mulți o duc, depinde numai
de anumiți oameni rânduiți pentru
aceasta.

„Am fost răstignit împreună cu
Hristos și trăiesc... dar nu mai
trăiesc eu, ci Hristos trăiește în
mine. Și viața pe care o trăiesc
acum în trup, o trăiesc în credin-
ța în Fiul lui Dumnezeu, care m'a
iubit și S'a dat pe Sine însuși
pentru mine". Gal. 2, 20. Toți a-
ceia care primesc viața lui Hris-

tos sunt întăriți și pot să lucreze
pentru salvarea și a altor păcătoși.
Oricare ar fi ocupația cuiva în
viață, aceasta nu-l va împiedica,
în lucrarea de câștigare a sufletelor
pentru Hristos. Mulți nu vor pu-
tea vorbi dela amvon dar fiecare
poate vorbi personal despre isto-
ria crucii lui Hristos.

Acolo unde nu se lucrează ni-
mic pentru a învăța pe cei păcă-
toși „să umble în neprihănire”
Dan. 12, 3 — iubirea lipsește și
credința se micșorează. Mat.
24, 12.

„Cât de puțin ne străduim noi
de a intra în simpatia Domnului
Hristos prin acele care ar trebui
să fie cele mai puternice legături
între noi și El; compătimire față
de cei decăzuți, vinovați, în sufe-
rință, și morți în fărădelegi și pă-
cate. Lipsa noastră de simpatie
față de cei păcătoși este greșeala
noastră cea mai mare.

Ingerii din cer așteaptă de mult
ca membrii comunității de pe pământ să conlucreze cu ei la marea

lucrare de salvare a oamenilor. Ei
sunt în așteptarea voastră.

Lucrarea lui Dumnezeu nu va
putea fi niciodată terminată până
ce membrii comunității, bărbați și
femei, nu vor uni eforturile lor cu
ale lucrătorilor și slujitorilor E-
vangheliei. Salvarea sufletelor din
păcate cere o lucrare serioasă și
personală”.

Puțina experiență a multora în
cele spirituale se datorește faptu-
lui că ei fug de răspunderi și nu
fac nimic sau aproape nimic, pen-
tru Dumnezeu și pentru aproapele
lor. Pagina istoriei vieții lor este
albă — și în această stare ei se
apropie de ziua cea mare a Dom-
nului.

Când cineva își neglijează da-
toria în cămin și față de cei iubiți
ai lui, aceasta înseamnă necredin-
cioșie față de Dumnezeu.

Oare în ziua cea mare a Dom-
nului nu ne vor înfrunța mulți zi-
cându-ne: „Eu sunt pierdut pen-
trucă tu nu mi-ai spus niciun

cuvânt despre Isus și nu m'ai chemat să viu la El. Dacă aș fi cunoscut și crezut și eu ca tine, aș fi ascultat fiecare muștrare de cuget cu rugăciune și cu lacrimi.

În aceeași zi, Domnul va întreba pe preținșii Lui urmași: „Ce ați

PAGINA MUZICALĂ

Muzica în viața creștină

Din vremurile străbune muzica, fie vocală sau instrumentală a avut menirea cea sublimă de a înălța și entuziasma sufletele, de a inspira idei mari și a însufleți înfăptuirea lor.

Creștinul, în afara altor multe bucurii pământești ce le are de cântat, mai are însă încă un motiv de a cânta și acesta este mântuirea sufletului prin jertfa adusă de Domnul Isus Hristos pe crucea de pe Golgota.

Bărbații credinței din vremurile cele mai îndepărtate au găsit în cântec un mijloc de a-și exprima simțimintele lor lăuntrice de laudă, înălțată la adresa lui Dumnezeu.

În toate veacurile, aceste melodii de laudă au fost ca atmosfera cerului, și când cerul vine în legătură cu pământul, atunci e numai muzică și cântec, mulțumire și cântări de laudă.

Cât de adesea se repetă aceasta în viața spirituală! Cât de adesea sunt deschise în suflete fântânile câinței și credinței, ale speranței, iubirii și bucuriei prin cuvintele cântărilor sfinte!

Prin cântec, David, în mijlocul schimbărilor vieții sale rătăcitoare întreține legătura sa cu cerul.

Isus, în viața Sa pământească, întâmpina ispita cu cântece. Adesea, când erau rostite cuvinte tăioase, jignitoare, sau când atmosfera înconjurătoare era umplută de neliniște, nemulțumire, neîncredere sau teamă asupritoare, adesea glasul Său putea fi auzit în cântări de credință și bucurie sfântă.

În acea ultimă și tristă seară a cinei de Paști, stând înaintea trădării și morții, El, Și-a înălțat glasul în Psalmul:

„Fie numele Domnului binecuvânt

Deacum și până în veac!

Dela răsăritul soarelui până la

apusul lui,

Fie numele Domnului laudat“.

Ps. 113, 2. 3.

făcut voi pentru salvarea celor dragi ai voștri?”

Cineva poate pretinde că iubește pe Domnul Isus și că se bucură de favoarea Lui Dumnezeu, dar dacă el nu are niciun interes pentru binele, fericirea și salvarea celor păcătoși din jurul lui nu se

va bucura mult timp de această favoare.

Aceasta înseamnă a ascunde în pământ talantul încredințat lui și că el leapădă ocaziile pentru obținerea acelei coroane bătută cu stele de diamant.

Pastor N. Gheorghiu

„Iubesc pe Domnul, căci El aude Glasul meu, cererile mele.

Da, El Și-aflecat urechea spre mine,

De aceea-L voi chema toată viața mea.

Mă înfășuraseră legăturile morții Și m'apucaseră sudorile mormântului;

Eram pradă necazului și durerii. Dar am chemat numele Domnului și am zis:

„Doamne, Te rog, mântuește-mă sufletul!”

Domnul este milostiv și drept, Și Dumnezeu nostru este plin de îndurare,

Domnul păzește pe cei fără răutate;

Eram nenorocit de tot, dar El m'a mântuit.

RUGĂCIUNE

O! Isuse scump Păstor,
Și al nostru Protector
Dăruiește azi putere
Celui ce'n credință-o cere.

Când durerea greu ne-apasă,
Tu ne ești Calea spre casă;
Casa păcii și-a iubirii,
Casa sfântă a'nfrățirii.

Tu ca frate al nost' mai mare,
Ai răbdat orice 'ncercare;
Ajută-ne, azi, Te rugăm
În credință tari să stăm.

Constanța Elena Dracopol

Întoarce-te suflete la odihna ta,
Căci Domnul ți-a făcut bine.

Da, Tu mi-ai izbăvit sufletul dela moare,

Ochii din lacrimi, și picioarele de cadere“. Ps. 116, 1—8.

Istoria cântecelor din Biblie este plină de inspirații pentru compunerea atât a muzicii cât și a cuvintelor.

Folosită în chip înțelept muzica este un dar prețios al lui Dumnezeu, având de scop să îndrepte cugetele către subiecte mari și nobile, și să lămurască și să înalțe sufletul.

Sunt puține căi mai pline de succes pentru imprimarea cuvintelor în minte, decât repetarea lor

prin cântec. Și un astfel de cântec are o putere uimitoare. El are puterea să învingă firea cea aspră și needucată; puterea de a însufleți o idee și a deștepta simpatia; să încurajeze conlucrarea, să risipească tristețea, și tot ce distruge curajul și slăbește puterea.

Este unul din mijloacele cele mai bune de a imprima adevărul în inimă. Cât de adesea, unui suflet greu apăsător și gata să-și piardă orice speranță, memoria îi reamintește vreun cântec al Domnului, un cântec din copilărie de mult uitat, și atunci ispita își pierde puterea, viața ia o nouă înfățișare și își alege o nouă țintă, iar curajul și bucuria sunt împărtășite și altora.

În familiile creștine ar trebui să se audă mai mult cântece, și anume cântece plăcute și sfinte, și atunci vor fi mai puține cuvintele urite, și mai multă veselie, speranță și bucurie.

Ca parte de cult, cântarea are aceeași însemnătate de închinare ca și rugăciunea. Cu adevărat, deseori cântecul este o rugăciune. Dacă creștinul este învățat să înțeleagă bucuriile așa, atunci el va cugeta mai mult la însemnătatea cuvintelor pe care le cântă, și va putea fi mai repede influențat de puterea lor.

Să fim gata a prinde cuvintele de slavă și mulțumire ale corului cereșc din jurul tronului; și când ecoul cântecului îngresc a început să se audă în căminul nostru creștin de pe pământ, inima se va apropia cât mai mult de cântăreții cerești. Comuniunea cerească începe pe pământ. Aici învățăm gama cântării ei de laudă.

Muzica trebuie să aibă frumusețe, căldură și putere. Lăsați vocile să se ridice în cântări de laudă și devoțiune, și armonia măreață să se înalțe la Dumnezeu, ca o jertfă bine plăcută.

Pastor V. Florescu

Poate ați stat de multe ori și ați privit răsăritul soarelui și cum încet, încet, zorile se întind pe cer și pe pământ. Puțin câte puțin aceste zori ale dimineții prind tot mai multă putere, până ce se arată soarele; apoi lumina se face tot mai puternică și mai vie, până ce ajunge la măreția strălucirii din miezul zilei. Aceasta este o frumoasă ilustrație pentru lucrarea pe care Dumnezeu dorește s'o facă pentru copiii Săi, în vederea desăvârșirii vieții lor de creștin. Pășind zilnic în lumina trimeasă nouă de El și ascultând de bună voie de toate cerințele Sale, viața creștinului crește și se face tot mai cuprinzătoare până ce ajunge la statura de bărbat desăvârșit în Isus Hristos.

Creștinismul nu este o închidere în niște forme, în niște tipare. El nu însemnează nici o stare pe loc, o viață de inactivitate, sau o trăire în nepăsare.

Creștinismul este o viață, este ceva viu și prin urmare ceva în plină activitate.

A fi creștin nu însemnează a purta un nume oarecare, cum ar fi numele de botez sau de familie pe care-l avem fiecare dintre noi; o, nu! Creștinismul este o calificatie. El vorbește mult mai mult.

Așa după cum este în viața obișnuită de toate zilele, la fel se întâmplă și cu creștinismul.

Dacă cineva poartă titlul de medic, oricine are tot dreptul ca să pretindă din partea acelei persoane cunoștințele cele mai depline în ce privește alinarea suferințelor trupesti, persoane în stare de a da ajutorul necesar în caz de nenorocire.

Iarăși, dacă cineva se prezintă ca fiind inginer în vreo ramură oarecare, pe drept cuvânt se va aștepta ca această persoană să fie în stare a face față în modul cel mai mulțumitor tuturor chestiunilor în legătură cu ramura de inginerie în care este calificat.

Și așa am putea aminti fiecare activitate pentru care o persoană este calificată. Tot așa stau lucrurile și în ce privește creștinismul.

A fi creștin înseamnă că ești un urmaș al lui Isus Hristos și deci

oricine are dreptul ca să vadă din partea celui ce poartă acest nume, acele însușiri care să reprezinte în chipul cel mai fidel caracterul și viața lui Isus Hristos, al cărui nume îl poartă.

Dar după cum pentru a fi calificat în vreo ramură oarecare se cere o stăruință până să se ajungă la destoinicie, la fel și pentru a fi creștin este de nevoie o rămânere și o stăruință spre a conforma viața cu numele ce vrei să-l porți.

De aceea, creștinul este omul propășirii, al muncii neobosite, al creșterii. Și această înaintare a lui se va vedea în toate ramurile.

Creștinul nu are o credință de împrumut, ci credința lui este întemeiată pe o cercetare și pe o trăire a acestei credințe nu numai teoretic, ci mai mult practic.

Apostolul Pavel, mai bine decât oricare altul dintre apostoli, a arătat că creștinismul este o continuă mișcare spre ideal, spre țintă, și aceasta nu cu încetul, ci așa cum zice el: „alerg spre țintă”. Filip. 3, 14.

Este adevărat că aceasta va cere muncă, stăruință, oboseală și credință, dar numele ce vei ajunge să-l porți nu va desminți aceea ce ești.

Creștinul nu se mulțumește cu o treaptă puțin înaltă, ci, ținta lui este mai sus, spre Isus. Și atunci zi de zi va urca aceste trepte ale desăvârșirii până ce va fi ajuns acolo încât Isus să-i fi cuprins întreaga lui ființă și atunci va fi o priveliște de care cei din jurul său se vor minuna.

Mulți nu cunosc pe Hristos așa cum trebuie fiindcă cei care îi poartă numele nu-L reprezintă în adevărata Sa lumină, în frumusețea și desăvârșirea caracterului Său.

Hristos va trebui să fie văzut nu numai în viața religioasă a celui ce se numește creștin, ci mai mult încă în ocupația sa zilnică, la lucru, la munca pe care o face.

Noi formăm caracterul prin lupta contra înclinărilor rele moștenite. Trebuie să ne observăm și să ne cercetăm pe noi înșine deaproape, și să nu îngăduim nicio trăsătură rea de caracter.

Nimeni să nu zică: „Eu nu pot să-mi îndrept lipsurile de caracter”. Dacă te lași condus de o așa părere, atunci cu siguranță ai să dai greș în dobândirea vieții veșnice. Dacă nu vrei, atunci nu poți birui.

Din fiecare cămin creștin trebuie să izvorască o lumină sfântă. În fapte trebuie să fie dată pe față iubire. Ea trebuie să se dovedească în toate legăturile căminului, în bunătate de inimă, în nobleță și cu curtoazie desinteresată.

O familie creștină bine rânduită este un argument plin de putere în sprijinul religiei creștine. Toți pot vedea că în familie lucrează o influență care are urmări asupra copiilor.

Creștinul este omul social. Aceia care se închid în ei înșiși, care nu vor să se lase influențați a face și pe alții fericiți prin prietenia lor binevoitoare, pierd multe binecuvântări, deoarece prin legătura între ei mintea se ascute și înflorește. Prin legături de societate se fac cunoștințe și se leagă prietenii care au ca urmare o unitate sufletească și o atmosferă de iubire plăcută.

Aduceți-vă aminte că fericirea nu va fi aflată în îngrădirea voastră așa ca să rămâneți despărțiți de alții, cu mulțumirea că veți revărsa iubirea voastră unul asupra celuilalt. Folosiți orice ocazie pentru a spori fericirea celor din jurul vostru. Amintiți-vă că adevărata bucurie nu se găsește decât în slujirea neegoistă.

Îngăduința și lipsa de egoism caracterizează faptele tuturor acelor care trăiesc cu adevărat viața creștină.

Creștinul este omul care dovedește un spirit de comuniune cu alții, iar nu de separatism. Iubirea lui Hristos ce stă la temelie caracterului său îl face a da părerilor altora valoarea ce li se cuvine și a le aprecia, iar nu a se scoti pe sine ca singurul în stare de a înțelege un lucru, impunându-și o vedere a sa fără o judecată înțeleaptă.

Pastor V. Florescu

Sfințirea zilei a Șaptea

1. Deoarece Ziua Șaptea a fost binecuvântată și sfințită ca Sabat, de Dumnezeu, îndată după crearea lumii, ca un monument aducător aminte al acestei opere, și al faptului că El însuși S'a odihnit în ea, și pentru că aceasta este necesar în totdeauna.

2. Deoarece se dovedește că Sabatul zilei a Șaptea a fost observat dela Adam până la Moise. Gen. 26, 3—6; 29, 27. 23.

3. Deoarece Ziua Șaptea face parte integrantă din porunca patra, dată la muntele Sinai, săpată pe piatră de degetul lui Dumnezeu, și încorporată cu celelalte nouă precepte ale Decalogului, care sunt admise ca fiind morale în natura lor, și pururea obligatorii. „Adu-ți aminte de Ziua Sabatului ca să o sfințești“. Ziua Șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău. „Căci în șase zile Domnul a făcut cerul și pământul, și toate câte sunt în ele, și S'a odihnit în Ziua Șaptea; de aceea Domnul a binecuvântat Ziua Sabatului și a sfințit-o“.

4. Deoarece Vechiul Testament e plin de declarații ale lui Dumnezeu că va binecuvânta pe aceia care sfințesc Ziua Șaptea,

și că va pedepsi pe aceia care o profanează.

5. Deoarece Domnul Hristos a impus cererile Legii în chip desăvârșit, spunând cu privire la codul din care făcea parte Ziua Șaptea: „Până va trece cerul și pământul o iotă sau o frântură de literă nu va trece din lege, fără să se împlinescă; și pentru că El a sfințit totdeauna Ziua Șaptea, prin faptul că în chip neîndoelnic ne-a lăsat un exemplu ca să urmărim pe urmele Lui“.

6. Deoarece despre sfintele femei care au asistat pe Domnul Isus Hristos la moartea și înmormântarea Lui, se spune lămurit că „s'au odihnit în Ziua Sabatului după Lege“. (Luca 23, 56).

7. Deoarece Apostolii Domnului au ținut statornic Ziua Șaptea, lucru despre care sunt dovezi îndestulătoare în Faptele Apostolilor, și despre Pavel se spune, că, „după obiceiul său“, a mers în sinagogă în mod frecvent în Ziua de Sabat. (Compară Luca 4, 16 cu Faptele 17, 2; vezi și Faptele 1, 14. 42. 44 și 16, 13).

8. Deoarece Isus Hristos, prevăzând distrugerea Ierusalimului,

a avertizat pe ucenicii Săi să se roage ca fuga lor să nu fie „în ziua de Sabat;“ și întrucât evenimentul acesta urma să aibă loc după patruzeci de ani dela data învierii Domnului, reiese că acelaș Sabat urma să fie ținut atunci de ucenicii Săi.

9. Deoarece nici o altă zi nu are în Sfintele Scripturi numele de „Sabatul zilei a șaptea“.

10. Pentru că nu există nicio singură aluzie din partea scriitorilor biblici sau a Domnului Hristos că trebuie să se facă o schimbare a zilei Sabatului.

11. Deoarece ținerea Legii morale (fără vreo excepție în ce privește conținutul ei) este făcută să fie obligatorie în mod constant de scrierile Apostolilor; și unul dintre ei zice că, „Oricine ține toată Legea, și e vinovat într'o singură parte, este vinovat de toate“, citând în acelaș timp pe a șasea și pe a șaptea poruncă. (Vezi Rom. 13, 9; Gal. 5, 14; Efes. 6, 2. 3. și Iacob 2, 8—11).

12. Deoarece serbarea religioasă a Zilei a Șaptea a săptămânii ca Sabat, a fost practică fără întrerupere de creștinii primari cel puțin trei sau patru sute de ani.

STUDII BIBLICE

ISTORISIRI SPUSE DE ISUS

Luca 8, 11.

Printre cei care ascultau pe Isus pe când El învăța pe oameni la marginea lacului erau și niște farisei. Acești oameni mândri, nu voiau să urmeze unui om umil cum era Isus. Cum putea omul acesta simplu să conducă pe Israel să ajungă o națiune mare și puternică? Ei doreau să urmeze pe un bărbat care într'o zi avea să fie un mare liberator din robia romană.

Isus cunoștea gândurile care erau în inimile lor și El le răspunse cu toate că ei nu scosese niciun cuvânt. El dorea ca ei să știe că împărăția Sa era o împărăție cerească, nu pământească.

„Impărăția cerurilor se aseamănă cu un grâu de muștar“, spuse Isus; sămânța de muștar, în adevăr, este cea mai mică dintre toate sămânțele; dar, după ce a crescut, este mai mare decât ierburile.

În timp ce vorbea, Isus arăta

spre plantele de muștar care creșteau printre ierburi și scați, ridicându-și ramurile în sus peste plantele mai mici. O mică grupă de păsărele care sbura peste locul acela se coborî să se odihnească pe ramurile mereu în mișcare ale plantelor de muștar.

Toți care erau acolo văzuse grăunțe de muștar. În ținutul acela erau așa de mici ca grăunțele de nisip, totuși din ele creșteau plante mari ca niște pomișori. Impărăția lui Dumnezeu era asemenea sămânței celei mici de muștar. Un singur cuvânt sau chiar numai o privire plină de bunătate din partea lui Isus făcea pe oameni să cugete la El.

Isus avea ca urmași doar câțiva oameni simpli, însă acești ucenici aveau să ajungă într'o zi mari vestitori a Lui. Ei aveau să învețe pe mii de oameni să iubească pe Dumnezeu.

A doua parabolă spusă de Isus a fost, în deosebi, pentru femeile care făceau pâine cu ajutorul aluatului.

„Impărăția cerurilor se mai aseamănă cu un aluat, pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină de grâu“.

Aluatul, sau drojdia, era pus în vasul cu făină și apă și după puțin timp toată plămădeala era dospită, ușoară și gata ca din ea să se facă pâini bune. Fără aluat, plămădeala ar fi fost grea și tare, dar nu a trebuit decât puțin aluat ca întreaga frământătură să devină ușoară și bună.

Bunătatea lui Dumnezeu, asemenea aluatului, dacă este ascunsă în inimă, întreaga viață este schimbată. O părticică din această iubire a lui Dumnezeu trecută dela unul la altul face ca viața persoanei celeilalte să fie și ea plină de iubirea lui Dumnezeu. În felul acesta

se întinde împărăția lui Dumnezeu pe întreg pământul.

O altă pildă spusă de Isus a fost despre un om care lucra într-o țarină. Țarina sau ogorul acela era un pământ pietros, însă omul acela îl ara pregătindu-l pentru a arunca în el sămânța. Deodată descoperi o comoară! Cu mult timp înainte cineva o îngropase acolo și o uitase.

Omul acela îngropă din nou comoara și apoi se grăbi să cumpere acea țarină. El era foarte fericit la gândul că în curând comoara aceea avea să fie a sa. Era gata să-și vândă casa și tot ce avea, numai să poată dobândi banii trebuincioși să-și cumpere țarina.

Vecinii acelui om cum și familia lui gândiră că era un lucru neînțelept să-și vândă casa pentru a cumpăra țarina. Însă el știa ce face. Acolo era ascunsă o comoară.

Țarina care avea în ea comoara era Biblia, și comoara aceea de mare preț ascunsă acolo era istoria vieții lui Isus și a iubirii Lui față de noi.

Isus dorea ca toți oamenii să cunoască despre împărăția cerurilor. El vorbise celor ce munceau pământul cum și gospodinelor, și acum Se adresă negustorilor care stăteau în spatele mulțimii ascultând istorisirile Lui.

„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase“, zise Isus.

Negustorii alergau să găsească pietrele cele mai prețioase. Într-o zi unul găsi o piatră prețioasă mare și frumoasă; era cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată. Dorea foarte mult să o aibă dar nu avea destui bani ca să o cumpere. Negustorul vându toate celelalte pietre prețioase, toate mărgăritarele cum și întreaga casă — tot ce avea — și se întoarse și cumpără mărgăritarul de mare preț. Cât de fericit era acum că avea acest mărgăritar frumos! El merita tot ce plătitise pentru el. În pildă mărgăritarul nu era un dar; negustorul trebuia să-l cumpere. Mărgăritarul reprezintă pe Isus.

Noi trebuie să ne predăm inima întreagă, să-I dăm glasurile noastre spre a vorbi cuvinte curate și frumoase, să-I dăm mâinile și picioarele noastre pentru ca ele să fie folosite la lucruri plăcute Lui.

Când ne predăm Lui cu totul, Isus ni Se predă și El împreună cu toate comorile cerului. Noi avem mărgăritarul de mare preț atunci când avem pe Isus ca Mântuitorul și Prietenul nostru. Noi suntem fericiți când dăm totul ca să avem Mărgăritarul nostru. (Mat. 13, 31—35, 44—53).

Isus și ucenicii săi în timpul unei furtuni.

Luca 8, 25.

Isus învățase toată ziua pe oameni. El le spusese că împărăția Sa se aseamănă cu un mărgăritar de mare preț și că cel care vrea să intre în împărăția Sa trebuie să fie gata de a da totul spre a avea pe Isus.

Isus vorbise oamenilor despre

cuvântul Său ca fiind asemenea unei semințe aruncată pe câmp. O parte din cuvânt avea să fie înăbușit de buruienile răutății, alta avea să moară din pricină că nu găsea un loc bun unde să crească, însă o altă parte avea să răsară în inimă.

În timp ce Isus învăța pe oameni, o mare mulțime se adunase în jurul Lui spre a fi vindecată. Cu toate că se lăsase seara totuși mulțimea era în mare număr în jurul Său. În mulțime erau aceia care urau pe Isus și care îl învinuiau din pricina lucrării pe care o făcea El, și care căutau să ridice pe oameni împotriva Lui. Isus voia să ajute și pe acești oameni căci El îi iubea la fel ca și pe prietenii Lui.

Când a înserat, Isus a zis ucenicilor Săi: „Haideți să trecem dincolo de lac“.

Dincolo de lac ținutul era nelocuit, și Isus spera să găsească un loc liniștit unde să Se odihnească. Ucenicii ascultară și Isus păși în corabia pe care ei o trăsese la mal.

Era o seară plăcută și liniștită și corabia se mișca ușor pe valuri în timp ce ucenicii o mânau să treacă lacul. Oamenii au rămas surprinși când L-au văzut pe Isus părăsindu-i, așa că își luară și ei bărcile și porniră după Isus și după ucenicii Lui.

Isus S'a culcat în corabie și peste puțin timp adormi. În liniște ucenicii mânau mereu corabia să treacă dincolo de lac, fericiți că Învățătorul lor se putea odihni. Deodată se văzură semne de furtună. Nori mari negri acoperiră cerul. Prin văile munților vântul începu să sufle peste lac făcând să se ridice mari valuri.

Ucenicii se străduiră să lupte contra valurilor vâslind din răspuneri în dorința de a atinge țărmul mai înainte ca furtuna să fi ajuns prea mare. Dar nu putură înainta deloc. Noaptea era întunecată. În timp ce ucenicii se luptau cu furtuna, valurile începură să treacă peste corabie. Ucenicii erau așa de ocupați în lucrul lor de a ține barca să nu se înnece încât uitară de Isus. Deodată, când nu mai vedeau nimic scăpare, își aduseră aminte de Acela care le spusese să treacă dincolo de lac.

„Învățătorule! Învățătorule!“ strigară ei.

Urletul vântului și al valurilor înăbușiră glasurile lor. Unde era Isus? Ucenicii erau mai înspăimântați ca oricând vreodată. Deodată o fâșie strălucitoare de fulger lumină corabia, și ei văzură pe Isus dormind.

„Învățătorule! Învățătorule“, strigară ei, „pierim!“ Isus Se trezi și privi la fulgerele înspăimântătoare și ascultă urletul apei. Se ridică și stătu în picioare în corabie. Ucenicii îl puteau vedea atunci când fulgera. Isus își ridică mâinile și zise: „Taci! fără gură!“

Vântul a încetat și lacul s'a liniștit.

Apoi Isus Se întoarse către ucenicii Săi și zise: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Unde vă este credința?“

Însă ucenicii nu-I răspunseră. Ei își șoptiră însă unul altuia: „Cine este acesta de poruncește chiar și vânturilor și apei și-L ascultă?“

Oamenii din celelalte corăbii care plecaseră după Isus fuseseră cuprinși de aceeași furtună. Ei trecuseră prin aceeași spaimă ca și ucenicii și corăbiile lor, de asemenea, erau cu apă. La lumina fulgerilor ei văzuseră pe Isus liniștind apa și potolind furtuna.

Isus nu se spăimântase de furtună fiindcă Se încredea în puterea Tatălui Său. El știa că Dumnezeu îi poartă de grijă. Ucenicii uitase pe Isus și căutase să se salveze singuri. Dar când chemă pe Isus, El îi salvă.

Și noi la fel putem să avem această credință și să ne încredem în Mântuitorul nostru. El ne va purta de grijă, oriunde am fi. Isus aude chemările copiilor Săi și le răspunde. (Luca 8, 22 25; Mat. 8, 22—27; Marcu 4, 34—41).

Isus vorbește ucenicilor Săi

Matei 10, 8.

Isus și cei doisprezece ucenici mergeau împreună prin țară, din cetate în cetate. Aceste ajutoare ale lui Isus luau parte împreună cu El la lucrarea Sa; ei se împărtășeau de mâncarea Lui cum și de încercările și bucuriile Lui.

Când Isus învăța marea mulțime de oameni, acești doisprezece erau și ei acolo spre a ajuta. Ei așezau pe oameni pe iarbă, aduceau pe bolnavi la Isus și țineau mulțimea să nu înghesue prea tare pe Învățătorul lor.

Însă Isus știa că într-o zi El va trebui să părăsească pe acești ucenici ai Lui și că ei aveau să lucreze singuri. Gândi că ar fi spre binele lor să-i învețe să lucreze fără de El, în timpul cât El mai era între ei ca să-i ajute. Mulți oameni doreau să audă solia lui Isus, dar El nu se putea duce la toți.

Într-o zi Isus chemă pe cei doisprezece la Sine. El le dădu puterea să scoată spiritele rele care turburau pe oameni, și să vindece tot felul de boli. În săvârșirea lucrării Sale ucenicii trebuia să meargă în numele Lui.

„În lucrarea voastră de predicare să spuneți: Împărăția cerurilor este aproape“, zise Isus. În această călătorie El spuse ucenicilor Săi să nu se ducă la păgâni, ci să se întoarcă prin aceleași cetăți pe unde menseseră cu Isus, și să învețe pe oamenii care erau doritori să afle mai mult despre Isus și despre împărăția Sa.

Ucenicii nu trebuia să ia cu ei multe lucruri de îmbrăcăminte și nimic de ale mâncării sau bani. Ei aveau să rămână la cei care îi va invita să vină în casele lor și să-i învețe. În felul acesta aveau să învețe ei pe cei care în adevăr doreau aceasta.

Când ucenicii aveau să ajungă la o casă ei urma să spună: „Pace fie casei acesteia“. Cei din casa aceea urmau să fie binecuvântați prin rugăciunile ucenicilor cum și prin cântările lor de laudă.

Dacă cei din casa aceea nu ar fi vrut să primească pe ucenici ca oaspeți, aceștia aveau să se ducă la casa vecină. În această primă călătorie urmau să fie vizitați numai aceia care erau doritori și bucuroși să asculte solia. Altădată, după înălțarea lui Isus, ei aveau să se întoarcă și să lucreze cu cei care nu cunoșteau pe Isus.

Dumnezeu le oferise iubirea Sa fără plată, și ei trebuia ca tot fără plată să o ducă oricui ar fi dorit-o. Dumnezeu veghează asupra copiilor Săi, indiferent unde sunt sau unde merg ei.

„Nu se vând oare două vrăbii la un ban?“ întrebă Isus privind la micile păsărele cafenii care sburau pretutindeni prin piață. Păsărelele se vindeau foarte ieftin, și totuși niciuna din ele nu putea cădea la pământ fără ca Dumnezeu să știe de ea.

„Nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii“.

Unii oameni aveau să urască pe ucenici din pricină că urăse pe Isus. Unii aveau să caute a-i omori, însă ei căutau, de asemenea, să omoare pe Învățătorul lor. Ucenicii nu se puteau aștepta să fie tratați mai bine decât învățătorul lor.

Ucenicii aveau să fie aduși înaintea judecătorilor și învinuiți de multe fapte neadevărate, însă ei nu trebuia să se înspăimânte. Dumnezeu avea să pună în gura lor cuvintele pe care ei trebuia să le spună.

Apoi Isus făgădui ucenicilor Săi că oricine avea să meargă și să mărturisească, sau să vorbească oamenilor despre iubirea lui Isus, numele lui avea să fie mărturisit înaintea lui Dumnezeu chiar de Isus.

„Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce Mă trimite pe Mine“, zise Isus.

Cei care aveau să arate bunătate față de acești lucrători trimiși de Isus arătau bunătate față de El și la fel și față de Tatăl Său.

Urmașii lui Isus aveau să se ducă nu numai la bătrâni; ei trebuia să lucreze și pentru copii. Chiar dând un pahar de apă unui copilăș înseamnă a face ceva pentru Isus. Ucenicii trebuia să învețe pe oameni a urma exemplul lui Isus și a fi buni față de copii.

După ce Isus vorbise cu ucenicul Săi, îi trimise să lucreze pentru El. El nu-i trimise singuri, ci doi câte doi. Prieten mergea cu prieten și frate cu frate pentru a se ajuta și încuraja unul pe altul. (Mat. 10).

Isus și trei prieteni pe munte.

Mat. 17, 5.

Isus mergea deseori pe munte să Se roage. Câteodată mergea singur dar uneori lua cu Sine și pe ucenicii Săi.

Într-o seară Isus chemă pe Petru, pe Iacob și pe Ioan la Sine. Ii conduse peste câmp și apoi porniră pe o cărare de munte. Soarele apusese de mult și ei încă mai mergeau urcând cărarea cea anevoioasă.

Ucenicii nu întrebă pe Învățătorul lor unde mergeau, însă ei trebuie să fi gândit că merge să petreacă un timp de rugăciune.

În cele din urmă, când ajunseră într'un loc mai deosebit, Isus le spuse să se odihnească, căci erau obosiți. Isus merse puțin mai laoparte și îngenunche în rugăciune. Și ucenicii se rugară, dar după puțin timp adormiră.

Zilele petrecute de Isus și de ucenicii Săi lucrând pentru oameni fusese zile grele. Preoții și fariseii se străduiau să facă pe oameni să urască pe Isus și pe urmașii Lui. Deseori ucenicii erau descurajați și de multe ori aveau discuții între ei. Acolo, în întunec, Isus Se rugă pentru ei. El știa cât de descurajați erau ei și dorea să le arate o mică licănire din gloria pe care El o avusese în ceruri înainte de a fi venit pe pământ.

În timp ce Isus era plecat în rugăciune, o lumină minunată din cer strălucii asupra Lui. El se ridică și stătu în lumină, fața Sa strălucindu-i de glorie și vesmintele Lui fiind învăluite în lumină.

Cei trei ucenici se treziră. Au fost cuprinși de teamă și de uimire când văzu gloria Învățătorului lor. Când ochii lor s'au obișnuit cu strălucirea aceea, văzură că Isus nu era singur. Alte două persoane strălucitoare stăteau lângă El și toți trei vorbeau împreună. Cei doi vizitatori cerești erau Moise și Ilie.

Moise murise pe un vârf de munte singuratic unde mersese singur la porunca lui Dumnezeu în timp ce conducea pe copiii lui Israel spre țara Canaan. Insuși Dumnezeu îl înmormântase acolo și nimeni nu știa locul. Insa el fusese înviat dintre morți și fusese luat la cer spre a trăi împreună cu Mântuitorul.

Ilie nu murise niciodată, însă fusese luat la cer într'un car de foc. Acești doi bărbați veniră să vorbească împreună cu Isus și să-L încurajeze pentru încercările grele cum și pentru suferințele Sale pe cruce care aveau să vină asupra Lui mai înainte ca El să Se întoarcă la cer spre a trăi în glorie cu Tatăl Său.

Moise reprezenta pe aceia care murise iubind pe Domnul, însă care vor fi înviați și luați la cer spre a trăi pe vecie. Ilie reprezenta pe cei care la venirea Lui vor fi în viață, așteptându-L. Ei vor fi luați la cer fără a muri.

Ucenicii nu înțelegeau că aceste două persoane din cer fusese trimise pentru a încuraja pe Isus pentru marile încercări ce aveau să vină; ei gândeau că ei venise spre a ajuta pe Isus să ajungă împărat pe pământul acesta.

„Doamne, este bine să fim aici“, exclamă Petru. „Să facem, trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie“.

Deodată o lumină strălucitoare acoperi cerul și se auzi o voce vorbind: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!“

Aceasta era vocea lui Dumnezeu vorbind într'o mărție de înfricoșat și care făcu să se cutremure

muntele. Ucenicii căzură la pământ și-și acoperiră fețele. Ei nu se mai mișcară până ce Isus nu veni și-și atinse.

„Sculați-vă, nu vă temeți“, zise glasul Lui dulce.

Ei își deschiseră ochii. Strălucirea și gloria pierise și Isus stătea singur.

În zorii zilei, Petru, Iacob și Ioan urmau pe Isus coborând muntele pe aceeași potecă anevoioasă, însă acum ei nu erau obosiți sau descurajați; ei văzuse gloria lui Dumnezeu. Ei erau tăcuți; nici chiar Petru nu avea nimic de spus.

În cele din urmă Isus vorbi. „Să nu spuneți nimănui de vedenia aceasta, până va învia Fiul omului din morți“.

Ucenicii nu puteau înțelege ce voia să spună Isus prin învierea din morți. El căutase să le vorbească despre aceasta însă ei erau greoi în a înțelege cuvintele pe care ei nu voiau să le audă. Ei mergeau tăcuți, uimiți de slava pe care o văzuse și întristați din pricina cuvintelor spuse de Isus. (Mat. 19, 1—9).

Istoria Edenului.

Rom. 6, 23.

Adam și Eva trăiau într'o grădină frumoasă numită Eden. Acesta era căminul lor. Ei nu locuiau într'o casă, ci trăseseră în așa fel coardele de viță înfloritoare încât ele crescând formară zidurile și acoperișul camerelor lor. În aceste vițe trăiau păsări care cântau lui Adam și Evei cântece melodioase, blânde. Ele veneau după Adam și Eva când ei se plimbau prin grădină.

Dumnezeu dădu omului toate fructele cele gustoase din grădină, și-l învăță cum să îngrijească de pomi și de animale. Toate viețuitoarele ascultau de om.

În grădina Edenului nu erau stânci prăpăstioase, mărăcini sau scaieți. Nu erau nici ploii torențiale sau furtuni, nu erau nici tunete și nici trăsnete. Nu era nimic care ar fi putut înfrica pe oameni. Adam și Eva munceau fericiți îngrijind de grădina și animalele lor. În timp ce își făceau lucrul ei cântau împreună cu păsările.

Totul din grădină aparținea omului afară de un singur pom. Pomul acesta se găsea în mijlocul grădinii.

Dumnezeu zise: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“.

Adam și Eva nu aveau nevoie să știe ce este răul. Dacă ar fi ascultat de Dumnezeu ei ar fi putut trăi totdeauna fără a săvârși niciun rău. Și pentru aceasta nu trebuia să mănânce din rodul pomului care avea să-i facă a ști ce este păcatul.

Ingerii cerului veneau în vizită la Adam și Eva. Ei le vorbiră despre Dumnezeu și despre crearea lumii. Ingerii le mai spusese și despre unii ingeri care păcătuiseră și fusese aruncați din cer. Cu mult, foarte mult timp înainte de a fi

creat Dumnezeu pe om, în cer trăia un înger frumos. Niciun altul nu era mai frumos decât acest înger. Numele lui era Fiul Zorilor. El era un înger de seamă, deoarece era lângă tronul lui Dumnezeu.

Toți îngerii din cer iubeau pe Dumnezeu și ascultau de El. Ei iubeau pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Însă îngerul acela frumos începu să fie gelos pe Fiul lui Dumnezeu. Acest simțământ de gelozie creșu tot mai mult până ce nu a mai fost fericit. El începu să spună

celorlalți îngeri că Dumnezeu nu se poartă drept cu el. În cele din urmă îngerul acela frumos împreună cu toți îngerii care l-au urmat în răsyrătirea sa au fost isgoniți din cer. Ei nu mai puteau rămâne acolo fiindcă nu iubeau pe Dumnezeu, și fiindcă ei înșiși nu se simțeau fericiți în cer.

Îngerii spuseră lui Adam și Evei despre îngerul cel rău care acum se numea Satana. Ei le-au atras atenția că Satana va încerca să-i facă și pe ei să nu asculte de Dum-

nezeu; că va încerca să-i facă nefericiți și să piardă căminul lor din grădină.

Lui Satana nu i s'a îngăduit să meargă în apropierea lui Adam și Eva și să încerce a-i îndemna la rău. Lui i s'a îngăduit doar să se apropie de pomul cunoștinței bine-lui și răului. Nimeni nu-și închipuia că Adam și Eva se vor duce acolo. Dacă ei ar fi ascultat de Dumnezeu, Satana n'ar fi putut niciodată să-i ispitească a fi neascultători. (Gen. 2, 8—25).

Căderea în păcat

Gen. 3, 9.

Intr'o zi, după trecerea unui timp îndelungat, Eva se abătu doar să privească la pom. Ea nu se gândea să-l atingă. În pom era un șarpe frumos. Acesta îi vorbi. Ea fusese atât de surprinsă auzind pe un șarpe vorbind încât făcu câțiva pași mai aproape.

„Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?”

„Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți“.

„Hotărît că nu veți muri“, zise șarpele cu o voce batjocoritoare“.

Pomul era foarte frumos și fructul răspândi un parfum plăcut când șarpele luă un fruct și mănăcă din el.

Atunci Eva luă și ea un fruct în mână. Ea nu muri. Apoi mănăcă fructul. Era bun! Nici acum nu muri, ba dimpotrivă se simți parcă mai însufletită. Ea își umplu mâinile cu fructe și alergă la bărbatul ei. Adam se întristă când văzu că Eva luase din fructele pomului. Dar Eva îi spuse că erau bune și

că nu-i făcuse niciun rău, așa că mănăcă și el din fructe.

Adam și Eva fusese acoperiți cu frumoase veșminte de lumină. Acum, din moment ce au păcătuit, acoperământul de lumină curată dispăru. Ei s'au rușinat și fugiră să se ascundă în grădină. Nu doreau să fie văzuți de Dumnezeu sau de îngeri.

Seara, Dumnezeu Se pogori să Se plimbe cu ei după cum făcuse în fiecare seară până atunci.

„Adam, unde ești?“ chemă Dumnezeu pe om.

„Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică“, răspuse Adam.

Până aci lui Adam nu-i fusese frică de Dumnezeu. El totdeauna îl iubise și pornea în întâmpinarea Lui atunci când Dumnezeu venea în grădină. Însă lui Adam și Evei le era rușine să întâmpine acum pe Dumnezeu, fiindcă nu ascultase. Creatorul lor era foarte întristat din pricină că îi iubise. El îi chemă la Sine și le spuse că de acum înainte moartea se va întinde asupra tuturor oamenilor și asupra întregului pământ, din pricina păcatului lor.

Cât de triști erau ei: Adam și Eva! Cum plâneau! Însă Dumnezeu le spuse că Fiul Său, Isus Hris-

tos, va muri pentru ei, și va face din nou cu putință pentru ei să intre în pământul ceresc și să trăiască laolaltă cu Dumnezeu.

După aceea Adam și Eva a trebuit să părăsească acel cămin al lor din grădină! Pământul chiar și în afara grădinii, era frumos, dar în curând au început să se vadă urmările păcatului. De unde până aci munca în grădină fusese o plăcere, acum deveni grea și obositoare. Începură să crească spini și măracini. Florile se ofiliră iar frunzele căzură din pomi. Muriră și unele păsările. Animalele, care ascultase de om, acum nu mai voiau să asculte și deveniră feroase și sălbătice. Păsările, care fusese blânde, acum sburau departe de om și se temeau de el. Și Adam și Eva se întristau mult.

Până ce planul făcut de Dumnezeu și Fiul Său de a mântui pe oameni din păcatele lor avea să ajungă la încheierea lui, trebuia să treacă foarte mulți ani. Dar într'o zi Isus va lua pe toți cei care au ales să-I servească și-i va duce în căminul cel ceresc pe care El îl pregătește pentru toți copiii Săi credincioși. (Genesa 3, 1—24).

Cerurile, locașul lui Dumnezeu

Ps. 68, 4.

1. Unde spune Domnul Hristos că locuiește Tatăl nostru? Mat. 6, 9.

2. În ce cuvinte ne este arătat, că poporul Său din vechime credea la fel? Deut. 26, 15; Ps. 123, 1.

3. Cum întăresc alte texte acelaș lucru? Fapte. 7, 55-56; Ebr. 9, 24.

4. Ce spun mai departe scriitorii Bibliei în privința aceasta? Ps. 11, 4; 103, 19; Isa. 66, 1.

5. În ce cuvinte au descris servii lui Dumnezeu locașul Său? 1 Imp. 22, 19; Isa. 6, 1—3; Dan. 7, 9.

Curcubeul din jurul tronului este o asigurare că Dumnezeu este credincios; că în El nu este schimbare, nici umbră de mutare. El S'a jurat pe Sine că va lua aminte la strigătul nostru, atunci când venim la El mărturisindu-ne păcatul. Onoarea tronului Său stă chezașe pentru împlinirea cuvântului Său față de noi.

6. Ce este spus despre Dumnezeu în Cuvântul Său? Ps. 103, 19; Fapte 17, 24—27.

7. Ce mare învățătură ne este dată în legătură cu Dumnezeu? Dan. 4, 17, 25, 26.

8. Care experiență a lui Moise arată că „slava divină nu poate fi privită de om? Exod. 33, 18—23; 34, 5, 6.

9. În ce scop a rânduit Dumnezeu sanctuarul de pe pământ? Care să fie atitudinea noastră față de locul unde e manifestată slava Lui? Exod. 25, 8; Ps. 77, 13.

10. Prin cine S'a descoperit Dumnezeu omului? 1, 18; 14, 8, 9.

„Li vor pune numele Emanuel... Dumnezeu cu noi“. „Lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu“ se vede „în fața lui Isus Hristos“. Domnul Isus Hristos a fost din veșnicie una cu Tatăl; El a fost „Chipul lui Dumnezeu“, chipul slavei și maiestății Sale, „strălucirea măririi Lui“. Rostul venirii Lui pe pământ a fost ca să facă cunoscut această slavă. El a venit pe pământul acesta întunecat din cauza păcatului, ca să descopere lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi“. De aceea s'a și proorocit despre El că, „li voi pune numele Emanuel“. Ca noi să-L putem privi și totuși să nu fim nimiciti, strălucirea gloriei Sale a fost țarmurită.

Divinitatea Lui a fost îmbrăcată în corp omenesc, — slava nevăzută în chip omenesc văzută.

11. Unde mai locuiește Dumnezeu? Isa. 57, 15; 2 Cor. 6, 16.

12. Ce asigurări minunate ne sunt date? Ps. 34, 15; Mat. 6, 31. 32; Filip. 4, 19.

13. Ce binecuvântări sunt făgăduite de Dumnezeu? Deut. 26, 15; Iacob 1, 17.

14. Care e scopul lui Dumnezeu cu credincioșii Lui? Ier. 29, 11; Ioan 14, 2. 3.

Sfințirea numelui Său

Ier. 33, 16.

1. În rugăciunea Sa model, cum exprimă Isus respectul față de numele sfânt al Tatălui? Mat. 6, 9.

2. Care este atitudinea celor care se închină Dumnezeului din cer? Isa. 6, 3.

3. În ce cuvinte amintește și Psalmistul acest lucru? 1 Cron. 16, 23—29; Ps. 95, 1—6.

4. Cine este părtaș al aceleiași slave ca Dumnezeu? Ioan 1, 1. 2; Ebr. 1, 1—9.

Hristos, Cuvântul, singurul născut din Dumnezeu, era una cu Tatăl veșnicilor — una în fire, în caracter, în gânduri — singura ființă care putea să fie părtașă a sfaturilor și gândurilor lui Dumnezeu.

5. Ce altă personalitate mai este cuprinsă în dumnezeire? Care trebuie să fie atitudinea noastră față de El? Mat. 28, 19; Efes. 4, 30.

6. Ce unire familiară este săvârșită prin Isus? Cu ce rezultat? Efes. 3, 14. 15; 2 Cor. 6, 17. 18.

7. Ca membrii ai familiei Lui, al cui nume purtăm? Ier. 14, 9.

Despre biserică Domnului Hristos stă scris: „Și iată cum îl vor numi: „Domnul, Neprihănirea noastră.” Ier. 33, 16. Numele acesta este dat fiecărui urmaș al Domnului Hristos. Este moștenirea copilului lui Dumnezeu. Membrii familiei sunt numiți cu numele Tatălui lor.

8. Încă din vremea apostolică, în ce fel au fost numiți ucenicii Domnului? Fapte. 11, 26 ult. p.

9. Ce cinste înaltă este primită la botez? Mat. 28, 19.

Cei care sunt botezați în întreitul nume al Tatălui, Fiului și Spiritului Sfânt, chiar dela intrarea lor în viața creștină declară în mod public că ei se depărtează de viața de păcat și au devenit membri ai familiei cerești, copii ai Tatălui din cer.

10. Ce lucru oprește porunca a treia? Exod. 20, 7.

Nu numai prin profanare este luat în deșert numele Domnului. Cei care își zic că sunt copiii Săi și totuși prin viața lor îl tăgăduesc, iau în deșert numele Său.

Dacă creștinii, printr-o atitudine de murmurare, lasă impresia că au fost desamăgiți în Domnul lor, ei dau o mărturie falsă despre caracterul Său și pun argumente în gura vrăjmașilor Săi. Deși prin cuvinte au pretenție că Dumnezeu este Tatăl lor, totuși, printr-o înfățișare tristă și posomorită, se prezintă lumii ca niște orfani.

11. Ce se spune că sunt urmașii lui Dumnezeu în lume? Isa. 43, 10; Fapte 1, 8.

Scopul lui Dumnezeu este de a Se proslăvi prin poporul Său înaintea lumii. El așteaptă ca aceia care poartă numele Său să-L reprezinte în cuget, cuvânt și faptă. Cugetele lor trebuie să fie curate, iar cuvintele lor nobile și înălțătoare, atrăgând pe cei din jurul lor cât mai aproape de Mântuitorul. Religia lui

Hristos trebuie întrețesută cu tot ce face și spun ei. Orice activitate a lor trebuie să fie plină de mirosul prezenței lui Dumnezeu.

12. Isus, ca exemplul nostru, în ce fel a proslăvit numele Tatălui? Ioan 17, 4. 6. 26; 12, 28.

13. Ce ne spune Psalmistul despre cinstirea numelui lui Dumnezeu? Ps. 86, 9. 10.

Impărăția harului

1 Cor. 2, 9.

1. În vederea cărui lucru trebuie să ne rugăm? Mat. 6, 10 pr. p.

2. Ce spune Domnul Isus fariseilor în privința aceasta? Luca 17, 20 ult. p.

3. Ce lămurire mai dă apostolul Pavel? Rom. 14, 17.

Pacea lăuntrică și conștiința că ești împăcat cu Dumnezeu va trezi și înviora mintea ca roua asupra plantelor plâpânde. Atunci voința este îndrumată pe căi bune, este mai hotărâtă și în același timp liberată de orice stricăciune. Cugetările sunt plăcute fiindcă sunt sfințite. Limpezimea gândirii pe care o avem va fi ca o binecuvântare pentru toți cei cu care trăim. Cu vremea, această pace și liniște va deveni ceva firesc, și-și va reflecta razele ei prețioase asupra tuturor celor din jurul nostru, pentru ca apoi să se reflecte din nou asupra-vă. Cu cât experimentezi mai mult această pace cerească și liniște a minții, cu atât ea va crește mai mult. Ea este o plăcere însuflețitoare și vie care nu înăbușe vreo forță morală, ci dimpotrivă trezește la o activitate mai mare. Pacea deplină este o însușire a Cerului pe care o au îngerii.

4. Ce spune profetul Daniel? Dan. 2, 44; 7, 27.

5. Ce spune Pavel despre lucrurile pregătite de Dumnezeu? 1 Cor. 2, 9.

6. Ce făgăduință prețioasă făcu Isus ucenicilor Săi înainte de a-și părăsi? Ioan 14, 1—3.

7. Cu privire la Sabat, cum vorbește Pavel? Ebr. 4, 4. 9.

8. Ce cuvinte din psalmul 23 vorbesc despre această odihnă de Sabat? Ps. 23, 2. ult. p.

9. În vederea acestui lucru, ce invitație ni se face? Isa. 1, 18; Isa. 55, 1. 2.

10. Ce îndemn dă Pavel creștinilor? Titu 2, 13; 2 Petru 3, 13.

11. Spre ce privea Abraam? Ebr. 11, 8—10.

12. Ce cuvinte însuflețitoare se potrivesc și credincioșilor de azi? Ebr. 10, 23. 35—37.

Voia lui Dumnezeu

Ps. 143, 10.

1. Pentru care lucru ne mai spune Domnul Isus să ne rugăm? Mat. 6, 10.

2. În ce fel vorbește psalmistul precum și apostolul Pavel despre locuitorii cerului? Ps. 103, 20. 21; Ebr. 1, 14.

3. Ce spune David despre Isus? Ps. 40, 8.

4. Care era ținta lucrării Domnului Isus pe pământ? Ioan 5, 30; 6, 38. 39.

5. Urmând acest exemplu, pentru ce ar trebui să ne rugăm? Col. 1, 9. ult. p.

Despre toți copiii Săi Domnul Hristos a spus: „După cum Tu M'ai trimis în lume, tot astfel i-am trimis și Eu în lume” pentru a fi reprezentanți ai

lui Dumnezeu, pentru a descoperi Spiritul Lui, pentru a da pe față caracterul Lui, pentru a împlini lucrarea Lui.

6. În ce spunea psalmistul că își găsește el desfătarea? Ps. 119, 77, 174.

7. Ce rezumat scurt al voinței divine a dat Dumnezeu omului? Exod. 20, 3—17.

8. Care va fi experiența celor care doresc să împlinească voia lui Dumnezeu? Ioan 7, 17; Ebr. 10, 10, 16, 17.

Dacă inimile noastre au fost înnoite după chipul lui Dumnezeu, dacă iubirea divină a fost pusă în inima noastră, noi vom da pe față și vom practica Legea lui Dumnezeu în viața noastră. Când iubirea este sădită ca principiu divin în inima omului, și aceasta este astfel înnoită după chipul Celui care l-a creat pe el; atunci este împlinită făgăduința noului legământ, care zice: „Eu voi pune legile Mele în inima lor și le voi scrie în cugetele lor“. Ebr. 10, 16. Iar, dacă Legea este scrisă în inimă, nu va influența ea și va modela viața?

9. Ce fel de purtare a vieții noastre este plăcută lui Dumnezeu? Rom. 12, 1, 2; Gal. 1, 4.

10. De aceea, ce ar trebui să facem? Efes. 5, 17; 6, 6.

11. La ce dezvoltare a caracterului vrea să ducă Dumnezeu pe om? 1 Tes. 4, 3.

12. Care va fi răsplata celor credincioși? Mat. 7, 2; 1 Ioan 2, 17.

Noi și Tatăl Ceresc

Ioan 6, 51.

1. Ce spune psalmistul despre toate ființele de pe pământ? Ps. 104, 27; 145, 15, 16.

2. În ce fel este arătată credincioasa purtare de grijă a lui Dumnezeu? Ps. 23, 1—6.

O traducere redă versetul trei în felul următor: „El mă conduce pe cărări drepte, deoarece El însuși este drept“.

3. Ce cerere putem înălța lui Dumnezeu? Luca 11, 3.

4. Ce este spus despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu în timpul trecerii prin pustiu? Ps. 78, 25; Ioan 6, 49.

5. Ce zice Isus însuși despre sine? Ioan 6, 48, 51.

Atât mana cât și pâinea punerii înainte arătau spre Hristos, Pâinea vie, care este continuu înaintea lui Dumnezeu pentru noi.

6. Prin ce cuvinte lămurește Isus cele spuse mai înainte? Ioan 6, 63.

7. În ce fel vorbește Pavel despre împărțirea din „aceeași pâine“? 1 Cor. 10, 17.

După copiii Săi de pe pământ Dumnezeu dorește cu o iubire mai tare decât moartea. Dând pe unicul Său Fiu pentru noi, Dumnezeu ne-a dăruit cu aceasta întreg cerul. Viața, moartea și mijlocirea Mântuitorului; serviciul inginerilor în interesul nostru; rugăciunile cu suspinuri de nespuse ale Spiritului pentru noi; Tatăl lucrând sus și prin toți; neconținutul interes al ființelor sfinte: — iată lista tuturor celor puse în serviciul mântuirii oamenilor.

8. Ce-i mai trebuie omului pentru viață? Mat. 4, 4.

9. Cât de mult prețuia Iov și Ieremia cuvântul lui Dumnezeu? Iov 23, 12; Ier. 15, 16.

10. Ce îndemn a dat Isus? Ioan 6, 27, 35, 57.

11. În ce cuvinte lămurite face Isus asemănarea cu mana? Ioan 6, 57, 58.

12. Care ar trebui să fie rugăciunea noastră zilnică? Ioan 6, 34.

Măsura iertării

1 Ioan 1, 9.

1. Pe câți spune cuvântul lui Dumnezeu că a cuprins păcatul? Rom. 3, 23.

2. Ce invitație ne adresează Domnul prin profetul Isaia? Isa. 1, 18.

3. Ce spune Mica despre nelegiuirile și păcatele noastre? Mica 7, 19.

4. Când un păcătos răspunde la invitația lui Dumnezeu, ce lucru trebuie să facă mai întâi, dacă dorește să fie iertat? Ier. 3, 13; Ps. 51, 3.

5. Ce recunoaștere face Pavel? 1 Tim. 1, 15.

Adevărata mărturisire a păcatelor are totdeauna un caracter anumit și constă în recunoașterea unor anumite păcate. Acestea pot fi păcate de mărturisit numai lui Dumnezeu; sau pot fi de cele prin care am adus vătămarea semenilor, și atunci trebuie să le mărturisim și lor și să ne cerem iertare de la dânsii. Păcatele pot fi cu caracter public, și atunci trebuie mărturisite în public. Ori de ce fel ar fi, mărturisirea păcatelor trebuie să fie însă totdeauna bine definită, fără înconjurări și recunoscând chiar păcatele de care cel greșit s'a făcut vinovat.

6. Ce fel de întristare trebuie să însoțească recunoașterea păcatului? 2 Cor. 7, 9.

7. Care sunt treptele pocăinței? Ezech. 18, 30, 31; Fapte 26, 20; 3, 19.

Pocăința însemnează o adâncă părere de rău de păcatele săvârșite și o continuă ferire de a le mai face. Noi nu vom renunța de tot la păcate, până ce nu vom ajunge să simțim păcătoșenia lor și să ne scârbim în totul de ele; până ce nu ne vom întoarce de la ele cu inima, nu se va produce adevărata schimbare în viața noastră.

8. În afară de acestea, ce mai este necesar? Mat. 6, 12, 14, 15.

9. Care ar trebui să fie atitudinea inimii noastre? Dacă nu vom face aceasta, care va fi urmarea? Mat. 18, 22, 35.

10. Ce supremă dovadă a spiritului iertării a fost dată de Domnul Hristos? Luca 23, 34.

Dacă ei ar fi știut că expuneau la chinuri nespuse pe Cel care venise să salveze pe păcătoși de la pieire veșnică, ar fi fost cuprinși de groază și remușcare. Însă neștiința lor nu-i spăla de vină; căci ei avuseseră privilegiul de a cunoaște și a primi pe Isus ca Mântuitor al lor. Isus câștiga dreptul de a fi Mijlocitor pentru om înaintea Tatălui. Rugăciunea aceasta a lui Hristos a cuprins lumea întreagă, îmbrățișând pe orice păcătos.

11. Ce atitudine asemănătoare a fost dovedită de Ștefan? Fapte 7, 60; Mat. 5, 44.

12. Cât de deplin ne iartă Dumnezeu păcatele? 1 Ioan 1, 9.

13. Ce schimbare a inimii vine odată cu această experiență? Ezech. 18, 31; Ps. 51, 10 ult. p.; Mat. 5, 8.

Ne-am mărturisit păcatele noastre, ne-am hotărât să le părăsim și ne-am consacrat lui Dumnezeu, ca să ducem o viață nouă? Atunci trebuie să venim la Dumnezeu și să-I cerem, ca El să ne spele de păcate și să ne dea o inimă nouă. Apoi trebuie să credem, că El va face cu siguranță aceasta, pentru că așa a promis.

14. Ce cuprinde solia Evangheliei? În legătură cu aceasta, ce suntem noi? Luca 24, 47. 48.

Ispita

1 Cor. 10, 13.

1. Ce ne spune Mântuitorul despre ispită? Mat. 6, 13 pr. p.

Ispita este ațătoare la păcat, și aceasta nu vine de la Dumnezeu, ci de la Satana și din răul care se află în propriile noastre inimi.

2. În ce au fost încercați Adam și Eva? Gen. 3, 1—5. 12. 13.

Satana a tresăltat de bucurie în urma biruinței sale. El ispitise pe femeie ca aceasta să-și distrugă încrederea în iubirea lui Dumnezeu, să se îndoiască de înțelepciunea Lui și să calce Legea Sa, și prin ea a pricinuit și lui Adam căderea.

3. Cum a biruit Isus, în ceea ce a fost înfrânt primul Adam? Mat. 4, 3. 4.

Devenind înlocuitorul omului, și biruind acolo unde omul a fost învins, Hristos nu avea să-și manifeste puterea Sa divină spre a-și ușura propriile suferințe, căci omul căzut nu putea săvârși nicio minune spre a se salva din starea grea în care ajunsese, dar Hristos, ca reprezentantul său trebuia să-și poarte cercările ca om, lăsând un exemplu de credință și încredere deplină în Tatăl Său ceresc.

4. În vechiul Babilon cum a fost încercat Daniel și prietenii lui? Dan. 1, 5—8.

5. Asupra cărui lucru ne atrage Domnul Isus atenția? Ce îndemn ni se dă? Mat. 6, 24. 25.

6. Asupra căror lucruri atrase Isus atenția în mod deosebit? Mat. 24, 24.

7. În vederea acestor lucruri, la care îndemn al Domnului să luăm, în deosebi, seama? Luca 22, 46; Marcu 14, 38.

Ispita poate fi pretutindeni în jurul nostru, dar aceasta nu înseamnă că noi trebuie să ne lăsăm prinși de ea.

8. Prin ce cuvinte lămurite vorbește Iacob despre ispită? Iacob 1, 13. 14.

9. Cine și pentru ce spune Sfânta Scriptură că au fost lăudați? Ebr. 11, 37—40.

10. Când suntem ispitiți de care lucru să fim siguri? 1 Cor. 10, 13; Ebr. 13, 5. ult. p.

Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă prin credință în dreptatea Sa. Hristos nu va părăsi sufletul pentru care Și-a dat viața. Sufletul poate să-L părăsească și să fie copleșit de ispită; dar Hristos nu poate să se întoarcă nicio-odată de la cineva pentru care a dat ca preț de răscumpărare propria Sa viață.

11. Ce asigurare este dată creștinului? Ebr. 2, 18; 4, 15.

12. Ce îndemn încurajator este dat de apostolul Pavel? Ebr. 4, 16.

Domnul Isus face mijlocirea cu jertfa corpului Său străpuns și zdrobit, și cu viața Sa cea fără de pată. Măinile Lui rănite, coasta cea împunsă și picioarele-L străbătute de piroane; ele vorbesc în favoarea omului căzut a cărui mântuire a fost cumpărată cu așa preț nespus de mare.

Mai curând va trimite pe toți îngerii din cer să apere pe cel în ispită, decât să lase ca un suflet care se încrede în El să fie biruit de Satana.

13. Ce făgăduință este făcută celui ce rabdă ispita? Iacob 1, 12.

Cugetări pentru ziua Domnului

7 Ianuarie. Ebrei 1, 14.

De asemenea și îngerii sunt angajați în lucrarea de mântuire. Aceasta este o bucurie pentru ei. Spiritul jertfirii al lui Hristos este spiritul de care e pătruns întreg cerul și aceasta constituie întreaga sfântă fericire cerească. Acesta este spiritul, pe care îl au și adevărații urmași ai lui Hristos, și aceasta este lucrarea pe care o fac ei.

14 Ianuarie. Fapte 27, 23.

Vestirea Evangheliei și toată lucrarea servirii din iubire Dumnezeu ar fi putut să o încredințeze îngerilor din ceruri. El ar mai fi putut întrebuița și alte mijloace pentru îndeplinirea acestui scop.

Dar, în marea Sa iubire, Dumnezeu a ales, să ne facă pe noi împreună lucrători cu Dânsul, cu Hristos și cu îngerii sfinți ca și noi să avem parte de binecuvântarea, de bucuria și de înălțarea sufletească ce rezultă din această lucrare desintereșată.

21 Ianuarie. Fapte 14, 3.

Dacă am gustat și am văzut cât de bun este Domnul, atunci vom avea multe de spus. Ca și Filip când află pe Mântuitorul tot așa vom ajuta și noi pe alții ca să vadă fața Lui. Noi vom căuta atunci să arătăm tuturor bunătatea cea atrăgătoare a lui Hristos și minunatele frumuseți ale Impărăției Sale.

28 Ianuarie. Ebrei 2, 4.

Silința de a binecuvânta pe alții, ne va aduce nouă înșine mari binecuvântări. Acesta a fost și scopul lui Dumnezeu când ne-a încredințat partea noastră în lucrarea mântuirii. El a dat astfel oamenilor privilegiul de a se face părtași de fire dumnezeiască, așa ca la rândul lor și ei să reverse binecuvântări asupra semenilor lor. Aceasta este cea mai mare onoare și cea mai mare bucurie, pe care este cu putință ca Dumnezeu să o dea oamenilor. Aceia care astfel ajung părtași la lucrarea lui Dumnezeu sunt aduși foarte aproape de Creatorul lor.

RUGĂCIUNEA DE DIMINEAȚĂ

Ianuarie

Ce sunt Sfintele Scripturi?

D. 1	2 Tim. 3, 16.	M. 17	2 Cor. 4, 6.
L. 2	2 Petru 1, 21.	M. 18	2 Cor. 5, 17.
M. 3	Ebrii 1, 1. 2.	J. 19	Ps. 119, 9.
M. 4	Ioan 17, 17.	V. 20	Ps. 119, 11.
J. 5	Isa. 8, 20.	S. 21	Iacob 1, 22.
V. 6	Ps. 119; 105.		
S. 7	Isa. 40, 8.		

Cercetarea Scripturilor.

D. 8	Ioan 5, 39.	D. 22	Ebrii 4, 12.
L. 9	Fapte 17, 11.	L. 23	Ioan 6, 35.
M. 10	Ioan 7, 17.	M. 24	Ioan 6, 57—58.
M. 11	2 Tim. 3, 15.	M. 25	Ier. 15, 16.
J. 12	Luca 11, 28.	J. 26	Ioan 1, 4.
V. 13	Ioan 14, 26.	V. 27	1 Ioan 1, 1.
S. 14	Matei 22, 29.	S. 28	Deut. 8, 3.

Puterea în Cuvânt.

D. 15	Col. 3, 16.	D. 29	Luca 24, 44.
L. 16	Ioan 1, 1—3.	L. 30	1 Cor. 10, 4.
		M. 31	Col. 3, 11 ult. p.

Cuvântul dător de viață.

Hristos în toată Biblia.

ȘI EU ȘTIU

În continuarea concursului nostru, pentru luna aceasta vom avea:

Ps. 32, 1—5.

Ps. 101, 1—7.

Poșta redacției

- Constantin Petrescu — Pietrele.*
La dorința Dvs. vă răspundem că poezia este bună. Avem însă și noi o dorință: răspundeți-ne, vă rugăm, dacă cunoașteți pe cel ce a făcut poezia trimisă de Dvs. și care este numele lui.
- M. Grumăescu — Doljești.*
Poezia trimisă de Dvs., ar fi potrivit să fie publicată mai spre primăvară. Până atunci — deoarece în ce privește autorul avem încă o nedumerire — vă rugăm să ne comunicați ceva în legătură cu această chestiune.
- D. G. Stănescu — Sperieșeni.*
Materialul trimis de Dvs. nu corespunde.
- I. Morcovescu — Ploești.*
Cu oarecare retușări „Statornăcie“, merge. Cealaltă e mai slabă. Mai încercați.
- V. I. P. — Ca la Nr. 3.*
- Telemac Ioan — Bașău.*
Sperăm să apară. Până atunci trimeteți-ne dovada de membru.
- Viorel Roșca — Jabenita.*
„Rugăciune pe cale“, e mai bună; cealaltă e prea pesimistă.

